

Ελένη Σεμερτζίδου

«Πογκρόμ»

*(Θεατρικό έργο σε τρεις πράξεις
Διασκευή του ομότιτλου μυθιστορήματος
Της Ελένης Σεμερτζίδου)*

Θεσσαλονίκη 2014

Η Ελένη Σεμερτζίδου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1976.

Είναι διδάκτωρ Λογοτεχνίας του Ιονίου Πανεπιστημίου
Αρκετά μυθιστορηματικά και θεατρικά της έργα έχουν δημοσιευτεί
ηλεκτρονικά στο διαδίκτυο και έχουν ανεβεί από θεατρικές ομάδες
σε Ελλάδα και Κύπρο

Αρθρογραφεί σε λογοτεχνικά περιοδικά, στην εφημερίδα
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, καθώς και στο Παγκόσμιο Φόρουμ Διανόησης

**Ποιητικές συλλογές-Μυθιστορήματα-Θεατρικά έργα στις
ηλεκτρονικές σελίδες:**

<http://www.elenisemer.blogspot.gr/>

<http://www.seeleni.blogspot.gr/>

<http://www.etp.gr>

<http://www.wif.gr/>

«Σημείωμα της συγγραφέως»

Όταν ο Θεός δεν υπάρχει, όλα επιτρέπονται. Αλλά, μήπως, και όταν ο Θεός υπάρχει, επίσης, όλα να επιτρέπονται;

Ο Θεός, ένα πτώμα μέσα στο σώμα του ανθρώπου, κάνει τη ψυχή του να είναι κρίμα και τη ζωή να μοιάζει με εξιλασμό. Ο “Θάνατος του Θεού” του Νίτσε έρχεται και επανέρχεται στο προσκήνιο, καθημερινά, μαζί με το φαινόμενο του ολοκληρωτισμού σε όλες τις μορφές του – ιδεολογικές, πολιτικές, κοινωνικές. Ενός ολοκληρωτικού, μαζικού πογκρόμ.

Τι είναι το «άτομο» στην εποχή μας; Έχει συνείδηση; Απολαμβάνει την ελευθερία του; Την αυτονομία του; Ή, απλώς, υποτάσσεται στους νόμους ενός πεπρωμένου, μέχρι να εξοντωθεί εν τέλει; Διαθέτει μια θέληση που να διακρίνεται από τη λογική και είναι ικανός ο σύγχρονος άνθρωπος να τη προσδιορίσει;

Αν αποσαρκώσουμε τον Θεό από τον κόσμο, τότε το Καλό θα αποτελεί έννοια που θα διαφεύγει πάντα, με μόνιμη την επωδό μιας μάταιης αντίστασης. Από την άλλη, η ενσάρκωση του Θεού στην κοινωνία των ανθρώπων οδήγησε, όπως απέδειξε η Ιστορία, στη βαρβαρότητα, τους θρησκευτικούς πολέμους, το φανατισμό, την άκρατη υποκρισία και τυπολατρία.

Έχουμε, λοιπόν, να κάνουμε με ένα στοίχημα; Να αντισταθούμε στην Ιστορία και τη Θεοκρατία; Και με ποιον τρόπο;

Τα μέλη της “Εταιρείας των πανταχού μαγεμένων της γης” έχουν το δικό τους Νόμο και σ’ αυτόν αναφέρονται. Σαν μια αρχέγονη κληρονομιά του χθες, του σήμερα, του αύριο διαφυλάττουν πιστά τον Νόμο αυτό της θυσιασμένης αγάπης.

Όταν έγραψα το μυθιστόρημα «Πογκρόμ» και μετά που το διασκεύασα σε θεατρικό έργο, αυτόν τον Νόμο της θυσίας είχα και εξακολουθώ να έχω στο μυαλό μου..

Ελένη Β. Σεμερτζίδου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

1. **ΚΥΡΙΑ ΕΛΣΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ** (Διευθύντρια του Πρώτου Ελληνικού Γυμνάσιου Ναυπλίου)
2. **Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ**
3. **ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ:** (Καθηγητής Καλλιτεχνικών στο Πρώτο Ελληνικό Γυμνάσιο Ναυπλίου)
4. **ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ** (Κόρη της Κυρίας Έλσας Νικηφόρου)
5. **ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ** (Καθηγητής Θεολογίας στο Πρώτο Ελληνικό Γυμνάσιο Ναυπλίου)
6. **ΚΑΤΕΡΙΝΑ** (Μαθήτρια του Πρώτου Ελληνικού Γυμνάσιου Ναυπλίου)
7. **ΜΑΘΗΤΗΣ** (του Πρώτου Ελληνικού Γυμνάσιου Ναυπλίου)
8. **ΑΝΤΙΓΟΝΗ** (Κοπέλα του κάστρου)
9. **ΟΡΕΣΤΗΣ** (Άντρας του κάστρου)
10. **ΕΥΤΥΧΙΑ** (Η γυναικεία εξώκοσμη φιγούρα του κάστρου)
11. **ΦΙΛΙΠΠΟΣ** (Νέος από την ομήγυρη του κάστρου)
12. **ΑΛΚΗΣΤΗΣ** (δημοσιογράφος)
13. **ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ** (Νεαρή κοπέλα)
14. **ΓΕΡΟ-ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΣ** (Στο «ΒΕΣΤΙΑΡΙΟ» του κάστρου της Μονεμβασιάς)
15. **ΧΟΡΟΣ ΝΕΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ**
16. **ΧΟΡΟΣ ΜΑΣΚΑΡΕΜΕΝΩΝ**

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

ΣΚΗΝΗ 1

(Μια ομάδα νέων εισέρχονται στη σκηνή υπό μορφή χορού αρχαίας τραγωδίας. Φοράνε σύγχρονα ρούχα και στα χέρια τους κρατάνε άλλοι κινητά τηλέφωνα, άλλοι tablet, άλλοι i-pad. Αλαλάζουν τη λέξη «ΠΟΓΚΡΟΜ», καθώς προχωράνε και παίρνουν θέση, σαν σε ορχήστρα αρχαίου θεάτρου. Νέοι και νέες, γύρω στα τριάντα, απαγγέλουν ρυθμικά και εκ περιτροπής)

ΝΕΑ: «Όλη η σύγχρονη κοινωνία είναι θεμελιωμένη πάνω στην εκμετάλλευση των τεράστιων μαζών της εργατικής τάξης από μια μηδαμινή μειοψηφία πληθυσμού!»

ΧΟΡΟΣ ΝΕΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ: *(Όλοι μαζί)* «ΠΟΓΚΡΟΜ!»

ΝΕΟΣ: «Ο δούλος που ένιωσε τη δουλεία του και ξεσηκώθηκε στην πάλη για την απελευθέρωσή του, παύει κιόλας κατά το ήμισυ να είναι δούλος!»

ΧΟΡΟΣ ΝΕΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ: *(Όλοι μαζί)* «ΠΟΓΚΡΟΜ!»

ΝΕΑ: «Σήμερα, εποχή της παγκοσμιοποίησης και των τεχνολογικών εξελίξεων, στη κοινωνία της πληροφορίας και της βιοτεχνολογικής επανάστασης, μήπως είμαστε πιο μόνοι από ποτέ;»

ΧΟΡΟΣ ΝΕΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ: *(Όλοι μαζί)* «ΠΟΓΚΡΟΜ!»

ΝΕΟΣ: «Οι νέοι άνθρωποι, αλλά όχι μόνον αυτοί, αδυνατούν να διαβάσουν τον κόσμο μας! Ψάχνουν για αδιέξοδα, συχνά στα τυφλά, καθώς οι παραδοσιακές αξίες γκρεμίζονται και στη θέση τους δεν έρχεται να προστεθεί κάτι νέο!»

ΧΟΡΟΣ ΝΕΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ: *(Όλοι μαζί)* «ΠΟΓΚΡΟΜ!»

ΝΕΑ: «Οι ψυχολόγοι και οι ειδικοί μιλούν για την εποχή μας, ως εποχή αποθέωσης του ναρκισσισμού! Σκληρή εποχή ... Για όλους μας!»

ΧΟΡΟΣ ΝΕΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ: (Όλοι μαζί) «ΠΟΓΚΡΟΜ!»

ΝΕΑ: «Πογκρόμ! Μία λέξη μαζική! Μία λέξη ατομική!»

ΝΕΟΣ: «Πογκρόμ! Μία λέξη εσωστρέφειας! Μία λέξη εξωστρέφειας!»

ΝΕΑ: «Πογκρόμ! Μία λέξη συμφοράς! Μία λέξη μοναξιάς!»

ΝΕΟΣ: «Πογκρόμ! Μία λέξη τραγελαφικής επαναστατικότητας! Μία λέξη σκληρής ματαιότητας!»

ΝΕΑ: «Πογκρόμ! Μία λέξη ανύπαρκτου βωμού! Μία λέξη αδειανού σταυρού!»

ΝΕΟΣ: «Πογκρόμ! Μία λέξη του χθες, του σήμερα, του αύριο!»

ΝΕΑ: «Πογκρόμ! Μία λέξη του πάντα!»

ΣΚΗΝΗ 2

(Βρισκόμαστε στο Ναύπλιο. Ένα τριώροφο, νεοκλασικό κτίριο, με αετωματική απόληξη στο ύψος της στέγης και παραστάδες με επίκρανα στις γωνίες του, είναι το Πρώτο Ελληνικό Γυμνάσιο του ελεύθερου κράτους. Ένας νέος, γύρω στα τριάντα, ο Πέτρος Φραντζής, παρουσιάζεται ενώπιον της Διευθύντριας, Κυρίας Έλσα Νικηφόρου, για να αναλάβει καθήκοντα ως νεοδιόριστος Καθηγητής Καλών Τεχνών)

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: «Κύριε Φραντζή, μπορείτε να περάσετε. Η Διευθύντρια, Κυρία Έλσα Νικηφόρου, σας περιμένει»

(Στο γραφείο της Διευθύντριας. Η Κυρία Νικηφόρου, ώριμη, γοητευτική, φορώντας γυαλιά με κομψό σκελετό. Καθισμένη στο γραφείο της δέχεται το νεαρό καθηγητή)

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Καλώς μας ήρθατε. Μάλλον, πρέπει να είναι η πρώτη φορά που εργάζεστε, ως καθηγητής, σε σχολείο. Είστε πολύ νέος ... Το σχολείο μας κατασκευάστηκε το 1833 και λειτούργησε ως το Πρώτο Γυμνάσιο του τότε ελεύθερου Ελληνικού κράτους στο Ναύπλιο. Εσείς ... Αθηναίος δεν είστε; Τέλος πάντων. Να μην σας κουράζω με ιστορικά στοιχεία. Θα περιοριστώ απλά στο παράπρονό μου. Αντί το Υπουργείο Παιδείας να προνοήσει να μας στείλει έναν μαθηματικό ... Έναν φυσικό ... Έναν βιολόγο ... Εεε! Όπως βλέπετε, ενδιαφέρεται περισσότερο για τις καλλιτεχνικές ευαισθησίες των μαθητών μας! Μας έστειλε τον Κύριο ... Τον Κύριο ... »

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Πέτρος Φραντζής! Χάρηκα πολύ!»

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Σωστά! Τον Κύριο Πέτρο Φραντζή! Μη με παρεξηγείτε ... Καταλαβαίνετε ... Ένας μαθηματικός ... Ένας φυσικός ... Ένας βιολόγος ... Είναι αλλιώς ... Πώς να το κάνουμε ... Καταλαβαίνετε ... Μη με παρεξηγείτε ...»

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Και οι έσχατοι έσονται πρώτοι, Κυρία Νικηφόρου. Αυτά που φαίνονται τελευταία στις προτεραιότητές μας, κάποια στιγμή μπορεί να γίνουν πρώτα»

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Να γίνουν πρώτα ... Μμμ ... Πού να γίνουν πρώτα, Κύριε Φραντζή; Μου το εξηγείτε λιγάκι, σας παρακαλώ;»

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Να γίνουν πρώτα ... Στο μυαλό ... Τη ψυχή ... Το σώμα μας ... »

(Σηκώνεται από το γραφείο της με λικνιστό βηματισμό. Πλησιάζει το νέο και με σιγανή, λάγνα φωνή)

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Αυτό ... Κύριε Φραντζή ... Μου το λέτε ως απειλή; Ή από συναδερφικό ενδιαφέρον;»

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μα, φυσικά, από συναδερφικό ενδιαφέρον, Κυρία Νικηφόρου!»

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: *(Μικρή παύση)* «Πολύ καλά. Μπορείτε να πηγαίνετε. Εύχομαι καλή αρχή στο έργο σας. Σας δόθηκε το πρόγραμμα για να ξεκινήσετε»

(Ο νεαρός καθηγητής των καλλιτεχνικών ετοιμάζεται να αποχωρήσει από το γραφείο της Διευθύντριας. Εκείνη τον σταματάει τη τελευταία στιγμή)

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Αν μου επιτρέπετε ... Είστε ελεύθερος, Κύριε Φραντζή;»

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μάλιστα, Κυρία Νικηφόρου»

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Τι θα λέγατε αν ερχόσασταν, σήμερα το βράδυ, στο σπίτι μου για μια συζήτηση περί ... Περί τέχνης!»

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Η διεύθυνσή σας;»

(Η Κυρία Νικηφόρου, σ' ένα μικρό χαρτάκι, σημειώνει τη διεύθυνση της οικίας της και το δίνει στο νεαρό καθηγητή)

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Λοιπόν ... Στις εννιά, Κύριε Φραντζή ... Θα σας περιμένω ... Μη με απογοητεύσετε ... »

ΣΚΗΝΗ 3

(Χαμηλώνει ο φωτισμός)

(Σ' έναν καναπέ, η πενηνταπεντάχρονη Κυρία Νικηφόρου και ο τριαντάχρονος Πέτρος Φραντζής συνευρίσκονται ερωτικά. Η σκηνή είναι ιλαροτραγική

Εκείνη τραβάει παθιασμένα τα μαλλιά του νεαρού καθηγητή, γρατζουνώντας τον ανελέητα στη πλάτη, ενώ εκείνος προσπαθεί, κυριολεκτικά, να ξεφύγει από τα νύχια και το ερωτικό ντελίριο της διευθύντριάς του

Στη σκηνή εισέρχεται ο χορός των νέων παιδιών

Ο Πέτρος Φραντζής, αν και «παγιδευμένος» στο πλούσιο – κατά τα άλλα – στήθος της Κυρίας Νικηφόρου, συνδιαλέγεται με τον χορό των νέων παιδιών)

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «..Τι να 'κανα; Μου το ζήτησε! Ή, μάλλον, όχι! Το απαίτησε! Πείτε μου, σας παρακαλώ! Τι να 'κανα;»

ΧΟΡΟΣ ΝΕΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ: «Πογκρόμ! Πογκρόμ!»

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «..Πώς να ξεφύγει κανείς από τις μακριές δαγκάνες των ποδιών της; Και τα βασανιστήριά της; Όχι! Πείτε μου!»

ΧΟΡΟΣ ΝΕΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ: «Πογκρόμ! Πογκρόμ!»

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: *(Μέσα στην ερωτική της ζάλη, φωνάζει)*
«..Δόξα και Τιμή στον Έρωτα!»

ΧΟΡΟΣ ΝΕΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ: «Έρωτα! ... Έρωτα! ... Τιμή! ... Δόξα!
... Τιμή! ... Έρωτα! ... Έρωτα! ... »

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: *(Φωνάζει δυνατά και αυτός)* «..Η ανεργία σ' εξοντώνει! Η πόλη σου σ' εξοντώνει! Η οικογένειά σου σ' εξοντώνει! Η διευθύντριά σου σ' εξοντώνει!»

ΧΟΡΟΣ ΝΕΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ: «Σ' εξοντώνει! Σ' εξοντώνει!
Πογκρόμ!»

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: *(παραληρώντας)* «..Αγόρι μου! Εξόντωσέ με!»

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: *(Αγκομαχώντας)* «..Γι' αυτό σας λέω, Κύριοι! Πογκρόμ! Πογκρόμ!»

ΧΟΡΟΣ ΝΕΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ: «Αθώς κι ένοχος μαζί! Μέσα στην άγρια συνείδησή σου! Αθώς κι ένοχος μαζί! Μέσα στην άγρια συνείδησή σου!»

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: *(Στη κορύφωση του ερωτικού πάθους)*
«..Πεθαίνω!»

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: *(Στη κορύφωση της τραγικότητάς του)*
«..Πεθαίνω!»

ΧΟΡΟΣ ΝΕΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ: «Ποιητή των Πάντων! Πες μας! Δείξε μας! Σώσε μας! Απελευθέρωσέ μας!»

(Ο χορός των νέων παιδιών αποχωρεί, σιγά-σιγά, από τη σκηνή)

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: *(Ικετευτικά και απεγνωσμένα)* «Ποιητή των Πάντων! Πες μου! Δείξε μου! Σώσε με! Απελευθέρωσέ με! *(Ξέπνοα)* Απελευθέρωσέ με ... Απελευθέρωσέ με ... Απελευθέρωσέ με ... »

(Προσπαθεί να αποδεσμευθεί από τα χέρια της μαινάδας διευθύντριάς του και των βακχικών κραυγών της)

ΣΚΗΝΗ 4

(Ο Κύριος Καπετανάκης, Κρητικός στη καταγωγή, καθηγητής θεολογικών στο Πρώτο Ελληνικό Γυμνάσιο Ναυπλίου, επί έτη πολλά, κάνει κήρυγμα χρηστοθήειας στο νεαρό καθηγητή, Πέτρο Φραντζή)

ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ: «..Σφήγκες και μέλισσες είναι οι άνθρωποι, Κύριε Φραντζή! Ανακατεμένοι οι κακοί με τους καλούς! Σας το λέω εκ πείρας, αγαπητέ μου! Ως εργάτης των Θεολογικών Γραμμάτων, επί τριάντα συναπτά έτη, σ' αυτό το ιστορικό γυμνάσιο! Και επειδή οι πολλοί έχουνε κεντρί και οι λίγοι βγάζουνε μέλι, ο κόσμος παρουσιάζει τούτη την ακατάστατη την όψη, όντας ανάποδος, βρωμισμένος από αίματα κι από αδικήματα, Κύριε Φραντζή!»

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Έχετε δίκιο, Κύριε Καπετανάκη!»

ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ: «Εσείς διδάσκετε τη Τέχνη, νεαρέ μου! Εμείς, οι θεολόγοι, βλέπουμε το Θεό, ως ένα συνεχές γίνεσθαι! *(Ξεροβήχει και κορδώνεται)* Ο Δημιουργός μας! Ο Δημιουργός μας, Κύριε Φραντζή, δεν είναι δημιουργός γεωμετρικών αληθειών και τάξεως των στοιχείων! Είναι Θεός αγάπης και παρηγοριάς για την αθλιότητα των συνανθρώπων μας, Κύριε Φραντζή! Συμφωνείτε, αγαπητέ μου;»

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μα τι λέτε! Απολύτως!»

ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ: «Πολλές οι αμαρτίες! Πολλές οι αμαρτίες, νεαρέ μου! Και πλήττουν όλες τις ηλικίες και καρδιές! Να ... Ας πούμε ... Η δική σας γενιά, Κύριε Φραντζή! Φλερτάρει συστηματικά με την αμαρτία! Πονηρή! Σεξουαλική! Προκλητική! Ανταγωνιστική!»

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: *(Ξύνοντας το μέτωπό του)* «Πολύ πιθανόν ... Πολύ πιθανόν ... »

ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ: «Ο άνθρωπος, νεαρέ Κύριε Φραντζή, έχει την ανάγκη να κρεμαστεί από κάπου! Ακόμη και από το παράλογο! Δείτε, όμως, από τι πράγματα κρέμεται ο

σύγχρονος νέος! Από τα ναρκωτικά! Εεεε ... Και από το σεξ! Ναι, Κύριε Φραντζή! Το σεξ έχει μπει ακόμη και μέσα στο γυμνάσιό μας! Αν έχετε το Θεό σας!»

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Είναι λυπηρό! Δεν έχω λόγια!»

ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ: «Αυτό που με λυπεί, όμως, ακόμη περισσότερο, Κύριε Φραντζή, ξέρετε τι είναι; Οι παρά φύσιν ερωτικές σχέσεις! ... »

(Η διευθύντρια του σχολείου, Κυρία Έλσα Νικηφόρου, εμφανίζεται ξαφνικά και διακόπτει το «κήρυγμα» του Κυρίου Καπετανάκη)

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Αν μου επιτρέπετε, Κύριε Καπετανάκη, θα σας πάρω, για λίγο, τον Κύριο Φραντζή. Χρειάζεται να τον ενημερώσω για κάτι που τον αφορά ιδιαίτερω. Συγχωρέστε με, αγαπητέ μου»

ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ: «Ω! Σας παρακαλώ! Σας παρακαλώ, Κυρία Διευθύντρια! *(υπόκλιση μπροστά στη Κυρία Νικηφόρου και αποχώρηση)* Παρακαλώ ... Παρακαλώ, αγαπητή μου ... »

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Ουφ! Δεν μου είχες πει τίποτα! Έτσι είναι αυτός πάντα; Με πήρε μονότερμα! Κόντεψε να σπάσει το κεφάλι μου από τον πονοκέφαλο!»

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Δυστυχώς, μόνο σ' ένα νέο, όπως εσύ, μπορεί να κάνει το κήρυμά του. Εμείς, ούτε που τον ακούμε, γλυκιέ μου!»

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Με θεωρείς αφελή;»

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Σε θεωρώ παιδί ... » *(Χάδια και φιλιά στο νεαρό εραστή της)*

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Έλσα ... Έλσα ... Θα μας δούνε ... »

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Σήμερα το βράδυ ... Θα σε περιμένω στο σπίτι μου ... Την ίδια ώρα ... »

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Έλσα ... Μήπως ... »

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Σσςς ... Δεν ακούω τίποτα ... Στις εννιά ... Μην αργήσεις, μωρό μου ... »

(Τον σφίγγει στην αγκαλιά της, ενώ ο νέος άντρας νιώθει αδύναμος να αντιδράσει)

ΣΚΗΝΗ 5

(Ο χορός των νέων παιδιών εισέρχεται στη σκηνή. Άλλοι φοράνε τη τήβεννο του δικαστή και άλλοι έχουν στα μαλλιά τους στεφάνι ελιάς. Απαγγέλουν, σαν αρχαίος χορός, εκ περιτροπής)

ΧΟΡΟΣ ΝΕΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ: «Δεν έχει σημασία, αν είμαστε αθώοι ή ένοχοι. Σημασία έχει να μη βρεθούμε στη θέση του υπόπτου. Αυτό μπορεί να συμβεί μόνο αν προλάβουμε να γίνουμε εμείς οι δικαστές του εαυτού μας. Θέλουμε, όμως, να δούμε τον εαυτό μας;

»Αν θέλεις να δεις τις Μυκήνες, φλογερέ προσκυνητή, σκύψε. Η πόλη είναι βουλιαγμένη. Η Μυκήνα είναι υπογειούπολη. Ευλογία στα χώματα που τη φύλαξαν απ' τους ανθρώπους της κι απ' τη μανία της καταστροφής τους

»Υπάρχει η μνήμη. Ένα είδος υπαρξιακής αναζήτησης. Τι συμβαίνει, όμως, όταν όλα βγουν από τη πορεία τους;

(Αποχωρώντας από τη σκηνή)

»Αρρώστια! Αρρώστια! Αρρώστια! ... »

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

ΣΚΗΝΗ 1

(Ο νεαρός καθηγητής, Πέτρος Φραντζής, προσπαθεί να διδάξει στη τάξη. Τα κορίτσια, όμως, τον κοιτάζουν πονηρά και χασκογελούν, ενώ τα αγόρια χαμογελούν ειρωνικά με ανταγωνιστική διάθεση. Ένα κορίτσι, η Κατερίνα, τραβάει προκλητικά τη φούστα της προς τα επάνω, αφήνοντας ακάλυπτους τους καλοσηματισμένους μηρούς της. Η τάξη ξεσπάει σε γέλια και πολύβουα μουρμουρητά)

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «..Ησυχία! Ησυχία, είπα! Τι συμβαίνει, Κατερίνα; Έχεις κάποια αντίθετη γνώμη σ' αυτά που λέω;»

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: *(Χαμογελώντας προκλητικά)* «Όχι, Κύριε. Απλά ... Να ... Σκεφτόμουν ... Αυτοί οι βυζαντινοί καλλιτέχνες ... Πολλές αμαρτίες είχαν, βρε παιδί μου!»

(Η τάξη ξεσπάει σε γέλια)

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «.. Ησυχία! Εσύ, Κατερίνα; Πιστεύεις ότι έχεις αμαρτίες;»

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: *(τινάζοντας τα μαλλιά της προς τα πίσω)* «Ε! Ποιος ξέρει! Μπορεί και να έχω και εγώ! Άνθρωπος είμαι!»

(Η τάξη ξεσπάει, πάλι, σε γέλια. Ο νεαρός καθηγητής προσπαθεί να κρατήσει τη ψυχραιμία του)

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Στη βυζαντινή τέχνη, Κατερίνα, ο άνθρωπος προσπαθεί να κρεμαστεί από το Θείο ... »

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: «Κι εγώ από κάπου προσπαθώ να κρεμαστώ, η κακομοίρα, αλλά έλα που δεν μου το επιτρέπουν οι περιστάσεις! Θείες και μη!»

(Γέλια από τους συμμαθητές της. Ένας μαθητής πετάγεται και φωνάζει)

ΜΑΘΗΤΗΣ: «Α, ρε, Κατερίνα! Τι σου έμελλε να πάθεις από εκείνη τη ξινή, τη Νικηφόρου!»

(Χτυπάει το κουδούνι. Οι μαθητές, χωρίς να περιμένουν την άδεια του καθηγητή τους, φεύγουν τρέχοντας. Ο νεαρός καθηγητής, έξω φρενών, αναζητάει τη διευθύντρια, Κυρία Έλσα Νικηφόρου. Εκείνη εμφανίζεται, μετά από λίγο, στη σκηνή)

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Τι συμβαίνει, Πέτρο; Μ' έψαχνες;»

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Ναι ... »

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Τι έχεις; Γιατί είσαι κατακόκκινος; Έγινε κάτι με τα παιδιά στη τάξη;»

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Τι να έγινε, δηλαδή;»

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Δεν ξέρω! Εσύ θα μου πεις!»

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Είναι σαν να μιλάω σε ντουβάρια! Είναι, τελείως, απειθάρχητα αυτά τα παιδιά!»

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Εσύ είσαι πιο παιδί από αυτά τα παιδιά, γλυκιέ μου ... Έλα ... » *(Χάδια και φιλιά στο νεαρό εραστή της)*

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Αυτό να μην το ξαναπείς, Έλσα! Κατάλαβες! Δεν είμαι παιδί!» *(επιδίδεται σε ερωτικές περιπτύξεις, ενώ η Κυρία Έλσα Νικηφόρου δυσανασχετεί)*

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Σταμάτα, Πέτρο ... Σταμάτα ... »

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Γιατί; Φοβάσαι να μη μας δούνε τα παιδιά και οι συνάδελφοι; Αφού τα ξέρουν όλα! Τι νομίζεις; Το Ναύπλιο δεν είναι Αθήνα! Πολλά βράδια με έχουν δει να μπαίνω στο σπίτι σου και, μετά από ώρες, να βγαίνω! Όλοι το γνωρίζουν, Έλσα! Όλοι!»

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Σταμάτα, Πέτρο ... Σταμάτα ... Επιτέλους! Τι έχεις πάθει!»

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: *(Σαν κεραυνοβολημένος, σταματάει)* «Θεέ μου ... Πώς είναι δυνατόν; ... Εσύ ... Εγώ ... »

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Όλα είναι δυνατά, Πέτρο ... Όλα επιτρέπονται ... »

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Όχι ... Όχι ... Δεν επιτρέπονται όλα ... »

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Τι σου συμβαίνει, Πέτρο; ... Είσαι διαφορετικός σήμερα ... »

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Κι εσύ είσαι διαφορετική σήμερα, Έλσα ... »

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Ξέρεις ... Δεν σου μίλησα, ποτέ, για το παρελθόν μου ... »

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Τι νόημα θα είχε; ...»

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Έχεις δίκιο ... Δεν θα είχε κανένα απολύτως νόημα ... »

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Να μη μου πεις, τότε, τίποτα ... »

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Ούτε τη λέξη ... Σ' αγαπώ; ... »

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Όχι ... Ούτε και αυτή ... Σ' εμάς, αυτή η λέξη δεν χωράει ... »

ΚΥΡΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Σ' αγαπώ, Πέτρο ... »

ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Όχι, Έλσα ... Δεν μ' αγαπάς ... Ούτε εγώ σ' αγαπώ ... »

(Η Κυρία Νικηφόρου κάνει μια απεγνωσμένη προσπάθεια να κρατήσει το νεαρό εραστή της, αλλά εκείνος αποδεσμεύεται από τα χέρια της και, σαν αλαφιασμένος, τρέχει να σωθεί)

ΣΚΗΝΗ 2

(Ο χορός των νέων παιδιών εισέρχεται στη σκηνή. Φοράνε μπλουζάκια με έναν σταυρό μπροστά στο στήθος. Απαγγέλουν εκ περιτροπής)

ΧΟΡΟΣ ΝΕΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ: «Η μεγάλη σταυροφορία που θα φέρει στον τόπο τη κάθαρση και την εξυγίανση άρχισε! Ποιο είναι, όμως, το βαθύτερο νόημα της ευγενικής αυτής προσπάθειας, της αέναης πάλης με τις δυνάμεις του κακού, της λυτρωτικής διαδικασίας και της κάθαρσης, των συμβολικών προεκτάσεων ενός τέτοιου χρέους;

»Σε μια εποχή υπόγειας εξάπλωσης του κακού, διχασμού της ανθρώπινης ταυτότητας, αποδόμησης του ατόμου και της πραγματικότητας, ποια είναι η μόνη ελπίδα σωτηρίας, εκτός από τη θυσία;

ΝΕΟΣ: *(Φωνάζοντας δυνατά)* «Σαν έτοιμος από καιρό! Σαν θαρραλέος!»

(Ο χορός των παιδιών αποχωρεί, σιγά-σιγά, από τη σκηνή)

ΝΕΑ: *(Φωνάζοντας δυνατά)* «Σαν έτοιμη από καιρό! Σαν θαρραλέα!... »

ΣΚΗΝΗ 3

(Ο Πέτρος Φραντζής κάθεται, μέσα στη νύχτα, σ' ένα παγκάκι. Με σκυφτό το βλέμμα, βιώνει την απόλυτη υπαρξιακή μοναξιά. Ξαφνικά, ακούγεται μια γλυκιά φωνή να τον καλεί: "Εάν ζητάς μια διέξοδο στη ζωή σου, έλα μαζί μας". Στη σκηνή εμφανίζεται μια γλυκιά, νέα κοπέλα, με κοντά μαλλιά, η Μάγια Νικηφόρου, κόρη της διευθύντριας, Κυρίας Έλσας Νικηφόρου. Ο νεαρός καθηγητής ταραάζεται στο άκουσμα αυτής της φωνής)

(Χαμηλός φωτισμός)

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: *(Επαναλαμβάνοντας για δεύτερη φορά)*
«Εάν ζητάς μια διέξοδο στη ζωή σου, έλα μαζί μας ... »

(Η σκηνή φωτίζεται)

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Ποια είσαι; Δεν σε ξέρω!»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Είμαι η κόρη της Νικηφόρου. Μη ταραζεσαι, Πέτρο. Εγώ σε ξέρω. Καταλαβαίνω τι περνάς. Άλλωστε και σε μένα το ίδιο έκανε όλα αυτά τα χρόνια. Προσπαθούσε να με εξοντώσει με τον τρόπο της. Να με κάνει υποχείριό της. Δεν την άφησα, όμως. Και αυτό, δεν μου το συγχώρεσε ποτέ ... Είχα μια σκασίλα! Πριν από λίγο, τον «σχόλασα» και τον κέρβερο που μου είχε βρει για άντρα. Έναν παρόμοιο κέρβερο είχε και αυτή στο πλάι της, πριν χηρέψει. Γι' αυτό και βρήκε εσένα τώρα. Εσύ είσαι το εξιλαστήριο θύμα της. Ο εξιλασμός της! Θα σε χαρεί και μετά θα σε εξοντώσει! Πίστεψέ με! Οι διαστροφές την έκαναν μια δαιμονική ύπαρξη!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μα ... Δεν έχουμε πια ... Θέλω να πω ... Χωρίσαμε με τη μητέρα σου»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Έτσι νομίζεις! Από αυτή τη γυναίκα δεν χωρίζεις ποτέ! Είναι σαν Ερινύα! Σε κυνηγάει όπου και αν πας και, όταν σε βρει ... Σε εξοντώνει!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Πώς; Με ποιον τρόπο;»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Όταν πλάγιαζες μαζί της, δεν κατάλαβες πως η αγάπη και η τρυφερότητα είναι άγνωστες έννοιες για εκείνη;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Είσαι σκληρή με τη μητέρα σου. Σ' αυτό το θέμα, δεν έφταιγε μονάχα αυτή. Ούτε εγώ της έδωσα αγάπη και τρυφερότητα. Όλα ήταν ένας εγωισμός. Απ' την αρχή ...»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Δεν της έδωσες, γιατί, πολύ απλά, δεν σε άφησε να της δώσεις!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μπορεί και να 'ναι έτσι όπως το λες...»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Λοιπόν; Θα έρθεις μαζί μας, Πέτρο;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Πού;»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Στο κάστρο, φυσικά! Σήμερα έχουμε τη καθιερωμένη μας συνάντηση! Θα είναι όλοι εκεί!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Δεν ξέρω καν το όνομά σου! Με παρακολουθείς μέσα στη νύχτα! Μου λες να έρθω μαζί σας! Με ποιους να συναντηθώ και γιατί;(!) Δεν είναι παράξενα όλα αυτά;(!)»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Παράξενα; ... Εμένα δεν μου φαίνεται τίποτα παράξενο. Μια συνάντηση είναι στο κάστρο. Δεν καταλαβαίνω τι το παράξενο υπάρχει!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μια συνάντηση στο κάστρο! Με ποιους;(!)»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Με τα μέλη της Εταιρείας μας! Κάθε πανσέληνο συναντιόμαστε στο κάστρο. Πρόκειται για το ολονύκτιο ραντεβού μας. Όλα γίνονται, πάντα, με τον ίδιο τρόπο και η αυγή μάς βρίσκει να κοιτάμε το Ναύπλιο από ψηλά ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Η Εταιρεία; ... »

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Α! Πώς τη λένε; “Οι πανταχού μαγεμένοι της γης”!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μαγεμένοι; ... Από τι;»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Μα από την ελευθερία! Από τι άλλο! ... Δώσε μου το χέρι σου, Πέτρο. Μη φοβάσαι. Όλα είναι πολύ πιο απλά απ' όσο φαίνονται. Χρειάζονται, απλά, καρδιά ... Και μυαλό»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Πες μου, τουλάχιστον, το όνομά σου...»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Μάγια»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μάγια ... Θα ανεβούμε όλα αυτά τα σκαλιά μέσα στη νύχτα; ... Δεν είναι τρέλα;»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Και άλλα τόσα, αν χρειαστεί. Το φεγγάρι θα φωτίζει το δρόμο μας. Μην ανησυχείς, Πέτρο»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Στ' αλήθεια ... Είναι, όπως λένε, εννιακόσια ενενήντα εννιά τα σκαλιά, για να φτάσεις ... Στο κάστρο;»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Τι σημασία έχει πόσα είναι ... Δεν ξέρω να σου πω ... Αν και ... Μια φορά που τα μέτρησα ... Θυμάμαι ότι τα βρήκα λιγότερα ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Λιγότερα; ...»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «..Οι συναντήσεις των μελών στο κάστρο γίνονται, κάθε φορά, κεκλεισμένων των θυρών. Γι' αυτό το λόγο, ανάμεσά μας, υπάρχει πάντοτε άκρατη μυστικότητα και ευλαβική προσήλωση σ' αυτό που κάνουμε. Η Εταιρεία μας λειτουργεί με βάση ένα πολύ αυστηρό καταστατικό και οι σκοποί της είναι πολύ συγκεκριμένοι. Κάθε αμέλεια από μέρους των μελών μπορεί να επιφέρει βλαβερές και επιζήμιες, για την Εταιρεία, συνέπειες. Γι' αυτό, απαιτούμε από κάθε μνημένο να επιδεικνύει ιδιαίτερη σύνεση»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Ποιος ο λόγος;»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Η Εταιρεία μας είναι ολιγομελής. *“Οι πανταχού μαγεμένοι της γης”* είναι ελάχιστοι. Οι

περισσότεροι άνθρωποι αγνοούν την ύπαρξή της. Αυτό είναι ευτύχημα για μας. Αν και ... Δεν παύει, ταυτόχρονα, να είναι και λυπηρό ... *“Οι πανταχού μαγεμένοι της γης”* είναι ταγμένοι για τη θυσία. Αντιθέτως, οι περισσότεροι άνθρωποι στον κόσμο δεν θέλουν να θυσιάσουν τίποτα από τη ζωή τους. Ούτε καν τον χρόνο τους! Τους αρκεί να ξυπνάνε το πρωί και να κοιμούνται το βράδυ. Για τους *μαγεμένους*, όμως, η κάθε μέρα είναι μοναδική. Η μεγαλύτερη ελπίδα τους είναι η απώλεια της ελπίδας. Αυτό είναι, εξάλλου, που τους απελευθερώνει και από όλα τα δεσμά της επίγειας πλάνης στη ζωή ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Είναι πλάνη να ελπίζει κανείς στη ζωή του;»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Είναι πλάνη να επενδύει κανείς στο αύριο και να μη ζει το σήμερα. Δεν υπάρχει χρόνος ... Γι' αυτό, και μόλις τελειώνει κάθε συνάντησή μας στο κάστρο, αποχαιρετιζόμαστε μεταξύ μας, γιατί μπορεί την επόμενη φορά ...»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Κάποιο μέλος ... Να μην ζει;»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: *(Μικρή παύση)* «..Εδώ οι δρόμοι μας χωρίζουν, Πέτρο ... Θα συνεχίσεις μόνος σου τη διαδρομή. Λίγα μόλις μέτρα σε χωρίζουν από τη πύλη του κάστρου για να τη διαβείς. Ο μνημένος, σύμφωνα με το καταστατικό μας, πρέπει να περάσει μόνος του τη πύλη. Εκεί σε περιμένουν οι *μαγεμένοι* ... Ψάξε να τους βρεις. Να θυμάσαι ότι δεν πρέπει να φύγεις από το κάστρο, παρά μονάχα το ξημέρωμα. Όταν θα έχεις συναντηθεί και με το τελευταίο μέλος της Εταιρείας μας ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Και ... Πού θα ξέρω ποιο είναι το τελευταίο μέλος αυτής της Εταιρείας;»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Δεν θα δυσκολευτείς να το καταλάβεις. Το τελευταίο μέλος είναι, πάντα, αυτό που αναθέτει και την αποστολή ... » *(Αποχωρεί, σιγά-σιγά, από τη σκηνή)*

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Την αποστολή; ... Μάγια! Μάγια! Στάσου μια στιγμή! Πού πας; Πότε θα σε ξαναδώ;»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Θα συναντηθούμε, μόλις φέρεις σε πέρας την αποστολή σου. Καλή τύχη, Πέτρο Φραντζή. Σε λίγο, θα είσαι και εσύ ένας από τους *μαγεμένους της γης!*»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μάγια! Μάγια! Περίμενε! Μη φεύγεις! Γιατί ... Γιατί να θέλω να συναντηθώ ... Με τους *μαγεμένους;*»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Γιατί αυτό ήθελες πάντοτε, Πέτρο. Σαν έτοιμος από καιρό ... Σαν θαρραλέος ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Και πού ξέρεις εσύ τι, πραγματικά, θέλω εγώ;(!) Τώρα, δηλαδή;(!) Στα λίγα λεπτά που μιλήσαμε, το κατάλαβες;(!)»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «Θέλεις να ζεις ζωντανός ή πεθαμένος;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Και αν δεν πάω;»

ΜΑΓΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ: «..Είναι κάποιο πουλί που έχει λαμπερά, χρωματιστά φτερά ... Μένει σ' ένα κλουβί κλεισμένο για κάμποσο καιρό ... Κάποια στιγμή, το κλουβί ανοίγει και εκείνο πετάει ψηλά ... Είναι για να πετάει ψηλά ... Όταν φύγει, το κλουβί φαντάζει, τότε, ακόμη πιο άδειο για εκείνα που απέμειναν να το κοιτάζουν ... Όποιο, όμως, από τα άλλα πουλιά το αγαπούσε αληθινά, παύει να λυπάται ... Και χαίρεται για την ελευθερία του ...»

(Αποχωρεί από τη σκηνή, αφήνοντας μόνο το νεαρό καθηγητή)

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Καλή αντάμωση, Μάγια Νικηφόρου!»

ΣΚΗΝΗ 4

(Στη σκηνή εισέρχεται ο χορός των νέων παιδιών. Κρατάνε στα χέρια τους αναμμένα κεριά, φωτίζοντας με αυτά το σκοτάδι. Κάνουν έναν κλοιό γύρω από το νεαρό καθηγητή. Ένας νέος και μία νέα απαγγέλουν, ρυθμικά, εκ περιτροπής)

ΝΕΟΣ: «Πρέπει να μπορούμε κάθε τόσο να ξαποστάσουμε από την αλήθεια μέσα στο μη-αληθινό, αλλιώς η αλήθεια θα μας γίνει βαρετή, ανήμπορη και άνοστη»

ΝΕΑ: «Σπαρακτικές ανθρώπινες αλήθειες, βίοι ελάσσονες σε πρόσωπα εμβληματικά, σφραγισμένα από το πεπρωμένο τους»

ΝΕΟΣ: «Άνθρωποι ταπεινοί, άνθρωποι ασήμαντοι, άνθρωποι που δεν εκπλήρωσαν τα όνειρά τους, που δεν κατόρθωσαν ποτέ να ορθώσουν το ανάστημά τους, όσο ήταν ζωντανοί, αντικειμενικά μηδαμινοί, που, καθώς βαδίζουν, όμως, προς το θάνατο, γίνονται σημαντικοί. Ένα παράξενο φωτοστέφανο πλαισιώνει τη κεφαλή τους και τους κάνει να μοιάζουν με ετοιμοθάνατους αγίους»

ΝΕΑ: «Αυτό το δυνατό φάρμακο που μας κάνει ν' αγαπάμε ό,τι μας συντρίβει και που γεννά την ελπίδα σ' έναν, χωρίς διέξοδο, κόσμο ... Αυτό το ξαφνικό άλμα που κάνει τα πάντα να αλλάζουν και, ωστόσο, να μένουν πάντα ίδια ... Να' ναι, άραγε, το μυστικό των "πανταχού μαγεμένων της γης";»

ΧΟΡΟΣ ΝΕΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ: «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ! ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ! Ή ... ΘΑΝΑΤΟΣ!»

(Ο χορός των νέων παιδιών αποχωρεί από τη σκηνή, αφήνοντας τον Πέτρο Φραντζή μόνο του)

ΣΚΗΝΗ 5

(Χαμηλός φωτισμός)

(Βλέπουμε τη πύλη του κάστρου. Ο Πέτρος Φραντζής τη διαβαίνει. Ένα δυνατό φως προβολέα, σαν αιωρούμενες δροσοσταλίδες, πέφτει επάνω του και τον τυφλώνει. Προχωράει αποφασιστικά, μέχρι που ακούει έναν αμυδρό ήχο. Η σκηνή αρχίζει να φωτίζεται και βλέπουμε σε μια άκρη, καθισμένη σε πέτρινα σκαλοπάτια, μια νεαρή κοπέλα. Έχει στα γόνατά της έναν φορητό υπολογιστή και χτυπάει γρήγορα τα πλήκτρα του)

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: *(Πλησιάζοντας)* «Καλησπέρα, δεσποινίς...»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: *(Χωρίς να ξαφνιαστεί καθόλου)* «Καλησπέρα σας, Κύριε» *(Συνεχίζει να πληκτρολογεί ατάραχη)*

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Ξέρεις ... Μόλις τώρα έφτασα στο κάστρο ... Είσαι η πρώτη που συναντώ ...»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Α ... Μάλιστα ... Ψάχνετε, μήπως, κάποιον; Μπορώ να βοηθήσω σε κάτι;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Ε ... Είμαι μέλος της Εταιρείας ... Έγινα πριν από λίγη ώρα ... Ήρθα να γνωρίσω τους υπόλοιπους ...»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Εταιρεία; Δεν ξέρω να υπάρχει καμιά Εταιρεία εδώ πέρα. Συγγνώμη, αλλά ίσως είναι προτιμότερο να ρωτήσετε κάποιον που να γνωρίζει καλύτερα από εμένα. Εγώ, πάντως, δεν είμαι μέλος καμιάς Εταιρείας! Αυτό είναι το μόνο σίγουρο!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μα ... Η Μάγια Νικηφόρου μού είπε ότι ... Εδώ ... Στο κάστρο ... Κάθε που έχει πανσέληνο ...»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Μάγια Νικηφόρου; ... Λυπάμαι, αλλά δεν μου λέει κάτι αυτό το όνομα. Μάλλον, απ' ό,τι φαίνεται, δεν μπορώ να σας βοηθήσω, Κύριε»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: *(Νευρικά)* «Συγγνώμη, δεσποινίς, εάν γίνομαι ενοχλητικός, αλλά, στ' αλήθεια, δεν υπάρχει κάποια Εταιρεία με την ονομασία *“Οι πανταχού μαγεμένοι της γης”*, που οργανώνει, κατά τακτά χρονικά διαστήματα, συγκεντρώσεις στο κάστρο;»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: *(Γελάει)* «*“Οι πανταχού μαγεμένοι της γης”!* Είναι όνομα Εταιρείας αυτό; Πραγματικά, το βρίσκω πολύ πρωτότυπο και άκρως ποιητικό! ... Με κάνετε και γέλασα! ... Πρέπει να σας πω ότι, από χαρακτήρα, είμαι πολύ ρεαλίστρια για να ανήκω σε μια *Εταιρεία μαγεμένων*! Με τι πράγμα να μαγευτώ άλλωστε! Με την εποχή μου; Σκληρή εποχή! Δεν βρίσκετε; Δεν αφήνει περιθώρια για *πανταχού μαγεμένους!*» *(Γελάει)*

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: *(Απογοητευμένος)* «Λυπάμαι που σας διέκοψα από την εργασία σας ... Σας ευχαριστώ, πάντως, για το χρόνο σας. Καλό βράδυ»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: *(Σηκώνεται από τα σκαλοπάτια που καθόταν)* «..Μια στιγμή, παρακαλώ! Ζητώ συγγνώμη αν φάνηκα αγενής, πριν από λίγο. Για να το λέτε εσείς, σίγουρα θα υπάρχει μια τέτοια Εταιρεία. Απλώς, εγώ αγνοώ την ύπαρξή της. Επιτρέψτε μου να σας πάω κάπου που μπορεί να σας βοηθήσουν»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: *(Προχωράνε μαζί)* «Μένεις ... Μένεις καιρό στο κάστρο;»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Φυσικά. Είμαι υποχρεωμένη»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Υποχρεωμένη; ... Γιατί; Από ποιον;»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Ω! Το κάστρο είναι κομμάτι της ζωής μας! Δεν μπορούμε να το απαρνηθούμε!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Και τι κάνεις εδώ; Ασχολείσαι με κάτι;»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Μα! Με την μελέτη ασφαλώς! ... Αυτές τις ημέρες, εκπονώ μια έρευνα πάνω στο μοντέλο του ιδανικού ανθρώπου. Πρόκειται, πραγματικά, για μια πολύ ενδιαφέρουσα μελέτη. Έχω εκπλαγεί με τα πορίσματά της. Είναι τρομερό – δεν βρίσκεται; Να σκιαγραφείς το μοντέλο του ιδανικού ανθρώπου! Του τέλειου όντος! Πολλές φορές, μάλιστα, αισθάνομαι τόσο γοητευμένη μ' αυτό. Το φέρνω μπροστά μου. Το τοποθετώ πάνω στην, υγρών κρυστάλλων, οθόνη μου, και τρέμω σύγκορμη! Άλλοτε, πάλι, δεν μου αρκεί αυτό μονάχα. Τότε, συνομιλώ μαζί του με μια γλώσσα από μακροεντολές δικής μου επινόησης. Να! Πριν να έρθετε, για παράδειγμα, του μιλούσα για τα μελλοντικά μου σχέδια και εκείνο μ' άκουγε με προσοχή! Δεν με διέκοψε ούτε λεπτό! Τέτοια κατανόηση! – το φαντάζεστε; Τόσο διευρυμένο πνεύμα! Τώρα, σκέφτομαι να επεκτείνω την έρευνά μου και να προσεγγίσω και τον συναισθηματικό του κόσμο. Αυτό και αν είναι μαγεία! Νομίζω ότι δεν θα μπορώ ούτε τα πλήκτρα να αγγίξω απ' τη συγκίνηση! Ο ιδανικός μου άνθρωπος, πάντως, πρέπει ήδη να έχει αγγίξει τα δικά μου συναισθήματα, γιατί όταν είμαι στενοχωρημένη, με κοιτάζει περίλυπος ... Αχ! Τι να σας λέω!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Ειλικρινά, δεν ήξερα ότι υπάρχει *ιδανικός άνθρωπος!*»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Αυτός που κατασκεύασα εγώ, είναι όντως *ιδανικός!*»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Και τι είναι αυτό που τον κάνει *ιδανικό;*»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Αχού! Είναι τόσα πολλά! Από πού θέλετε να αρχίσω! ... Η διακριτικότητά του, όταν με κοιτάζει. Η αταραξία του, όταν του μιλάω. Η ευγένειά του, όταν του εκμυστηρεύομαι προσωπικά μου μυστικά. Η ανωτερότητά του, όταν ζητάω τη γνώμη του για προβλήματα που αντιμετωπίζω ... Πιστέψτε με! Είναι τόσα πολλά, που φοβάμαι ότι όλο και κάτι θα ξεχάσω να σας αναφέρω!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Σε βλέπω πολύ ικανοποιημένη με τον *ιδανικό* σου άνθρωπο. Ευτυχισμένη, θα τολμούσα να πω!»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Είμαι όντως πολύ ευτυχισμένη, Κύριε!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Φαντάζομαι ότι είναι πολύ ωραίο, μέσα στη βαβούρα και τη ζάλη της ημέρας, να σου κρατάει συντροφιά ένα τέτοιο σπάνιο όν»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: *(Μικρή παύση)* «Ξέρετε ... Την ημέρα δεν μου μιλάει ο Άνθρωπός μου ... Μόνο τη νύχτα ... Και μόνο εδώ ... Στο κάστρο ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Γιατί; ... »

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Δεν γνωρίζω ... Ενώ το όν είναι τόσο τέλειο, η γλώσσα που επινόησα φαίνεται, μάλλον, πως είναι ατελής. Δεν επιτρέπει τις συνομιλίες την ημέρα. Μόνο εδώ, γύρω απ' αυτά τα τείχη, τη νύχτα, μπορούμε και βρίσκουμε ο ένας τον άλλο ... Έκανα πολλές προσπάθειες για να βελτιώσω αυτή τη γλώσσα, αλλά νομίζω ότι είναι μάταιος κόπος ... Κάποτε αυτό με πείραζε ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: *(Της πιάνει το χέρι με κατανόηση)* «Αυτό που δημιούργησες είναι πολύ όμορφο ... Και εκείνο που το κάνει να φαντάζει ακόμη πιο σπάνιο, είναι το γεγονός ότι ζει μόνο τη νύχτα ... »

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Ναι ... Έτσι νομίζω και εγώ ... Φωτίζεται, όμως, από το φως των προβολών του κάστρου! *(Γελάνε και οι δύο)* ... Φτάσαμε! Σ' αυτό το κελί που βλέπετε απέναντι, είναι το πρόσωπο που θα σας βοηθήσει να βρείτε αυτό που ψάχνετε. Αντίο. Χάρηκα πολύ για τη γνωριμία μας»

(Στο βάθος διακρίνεται ένα καγκελόφραχτο κελί να φωτίζεται αχνά από το φως ενός κεριού)

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Στάσου, σε παρακαλώ! Δεν θα μου πεις το όνομά σου; Ούτε καν συστηθήκαμε τόση ώρα που μιλάμε!»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Αντιγόνη ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Ωραίο όνομα ... Και το πρόσωπο που θα συναντήσω;»

ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Λυπάμαι, αλλά δεν ξέρω το όνομά του. Δυστυχώς, είμαστε τόσο πολλοί στο κάστρο. Άλλωστε, τι νόημα έχουν τα ονόματα; ...»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Σ' ευχαριστώ, Αντιγόνη. Το δικό μου όνομα είναι Πέτρος. Χάρηκα κι εγώ για τη γνωριμία μας»

(Η Αντιγόνη αποχωρεί από τη σκηνή, αφήνοντας μόνο τον Πέτρο Φραντζή. Ξαφνικά, τα κάγκελα του κελιού εξαφανίζονται και στη σκηνή εισέρχεται ένας άντρας, γύρω στα πενήντα, με μορφή ασκητική, στρογγυλά γυαλιά, κρατώντας στα χέρια του έναν ογκώδη τόμο. Προχωράει, με σκυφτό το κεφάλι, όλο προσήλωση στις σελίδες του έργου. Χωρίς να δει το νεαρό καθηγητή, πέφτει επάνω του)

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Ω!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Συγγνώμη! Δεν φταίτε εσείς!»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: *(Αυστηρά)* «Τι θέλετε, Κύριε; Ποιος είστε;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Θέλω τη βοήθειά σας ...»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Τη βοήθειά μου!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Γυρεύω τα μέλη μιας Εταιρείας με την ονομασία *“Οι πανταχού μαγεμένοι της γης”* ...»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «*“Οι πανταχού μαγεμένοι της γης”*;(!) Πραγματικά, με ξαφνιάσατε, έτσι όπως απροσδόκητα εμφανιστήκατε μπροστά μου, Κύριε! Ποιος είστε; Δεν νομίζω να έχουμε γνωριστεί στο παρελθόν!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Με συγχωρείτε, εάν σας διέκοψα από αυτό που με τόση προσοχή μελετούσατε, αλλά είναι ανάγκη να συναντηθώ, πριν έρθει το ξημέρωμα, με όσα περισσότερα μέλη μπορώ αυτής της Εταιρείας που σας προανέφερα»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Ακούστε, Κύριε! Το μέρος στο οποίο βρίσκεστε είναι ένας πολύ ιδιαίτερος χώρος, που ανήκει αποκλειστικά και μόνο στον υποφαινόμενο! Όπως

καταλαβαίνετε, λοιπόν, θα ήταν ανόητο – και σαν σκέψη ακόμη – να αποτελώ εγώ μέλος αυτής της Εταιρείας! Εεε ... Ούτε και θυμάμαι πώς μου την είπατε!».

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «*“Οι πανταχού μαγεμένοι της γης”*!»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Α! Μάλιστα! Υπέροχα! Ένας πρώην επιστήμονας και νυν ένθερμος μελετητής φιλοσοφικών κειμένων, να ανήκει σε μια σπείρα *μαγεμένων*! Αυτό και αν είναι το πιο παράλογο που έχω ακούσει ποτέ!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Αγαπητέ μου, Κύριε! Γιατί εκνευρίζεστε; Είναι, στ’ αλήθεια, τόσο παράλογο να είναι κανείς *μαγεμένος*; Σέβομαι απόλυτα το γεγονός ότι δεν ανήκετε σ’ αυτή την Εταιρεία - που εσείς αποκαλέσατε πριν από λίγο σπείρα. Εύχομαι να ήταν μονάχα ένα λεκτικό ατόπημα από μέρους σας. Ωστόσο, οφείλετε να σεβαστείτε και εσείς, με τη σειρά σας, το γεγονός ότι εγώ, αντιθέτως, ανήκω σ’ αυτή την Εταιρεία!»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: (*Μικρή παύση – περιεργάζεται τον νεαρό*) «..Τι επαγγέλλεσθε, Κύριε;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Καθηγητής Καλών Τεχνών!»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Χχμμ ... Το φαντάστηκα! Αυτή είναι η βασική διαφορά της Τέχνης από την Επιστήμη. Εσείς παθιάζετε με μαγείες και όλα τα συναφή, ενώ εμείς τα έχουμε, πλέον, ξεπεράσει όλα αυτά ανεπιστρεπτί!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Είστε επιστήμονας;»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Εργαζόμουν για χρόνια ως Μοριακός Βιολόγος ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Και τώρα; Τι είναι αυτό που σας φέρνει στο κάστρο;»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Μα! ... Μα! ... Αγαπητέ μου! Τι ερώτηση! Η μελέτη, φυσικά!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Η μελέτη;»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Η μελέτη! Γιατί σας φαίνεται τόσο παράξενο; Θέλω να εντυπώσω πάνω στις έννοιες του μυστικισμού! Να βιώσω όλη την υπαρξιακή απελευθέρωση που φέρνει αυτή η κάθαρση! Η πλήρης απάρνηση του βασιλείου των δημιουργημένων πραγμάτων! Αυτός ο εσωτερικός εξαγνισμός! ... Νομίζω ότι είναι πιο πάνω απ' όλα στη ζωή μας!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Επιτρέψτε μου, με όλο το σεβασμό, να σας πω ότι μου θυμίζετε σκεπτικιστή ερημίτη!»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Αυτό να μην το ξαναπείτε ποτέ! Μ' ακούτε; Νομίζω, μάλιστα, ότι για λόγους που υπαγορεύει η ευγένεια, έχετε χρέος να ανακαλέσετε, εδώ και τώρα! ... Εγώ ερημίτης! Εγώ που, μέχρι σήμερα, είχα ως αντικείμενό μου τον Άνθρωπο!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Ο Άνθρωπος δεν είναι αντικείμενο, Κύριε! Πολύ περισσότερο δε, αντικείμενό σας! Ωστόσο, είμαι πρόθυμος να ανακαλέσω, για λόγους ευγενείας, αφού μου το ζητάτε!»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Είμαι ... Είμαι, τουλάχιστον, είκοσι και παραπάνω χρόνια μεγαλύτερός σας! Και μόνο γι' αυτό, θα έπρεπε να είστε πιο προσεχτικός στις εκφράσεις σας, νεαρέ μου, και να επιδεικνύετε λιγότερη αλαζονεία για την ηλικία σας!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Δεν νομίζω ότι πρόκειται περί αλαζονείας το να πρεσβεύει κανείς μια άποψη για τα πράγματα και τον κόσμο!»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Όταν την εκφράζει με κομπό και διακριτικό τρόπο, ναι! Σίγουρα, όμως, όχι με τον τρόπο που την εκφράζετε εσείς!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: *(Μικρή παύση – κατεβάζει το κεφάλι)*
«Με παρεξηγήσατε, Κύριε ... Λυπάμαι, πραγματικά, εάν, μέσα σ' αυτά τα λίγα λεπτά της συνομιλίας μας, σας έγινα τόσο, μα τόσο αντιπαθητικός ... Η αλήθεια είναι ότι είμαι ταραγμένος ... Εάν σας εκμυστηρευτώ τι μου συνέβη, πριν από λίγες ώρες, φοβάμαι ότι, πέρα από αντιπαθητικό, θα με περάσετε και για τρελό ... Ωστόσο ... Θα ήθελα να με ακούσετε, με όση

περισσότερη κατανόηση και συγκατάβαση διαθέτετε. Θα σας ήμουν ευγνώμων ... »

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Σας ακούω λοιπόν!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Είμαι τριάντα χρονών ... Πριν από λίγους μήνες, ήρθα εδώ, σ' αυτή τη πόλη, ως καθηγητής Καλών Τεχνών ... Άφησα το σπίτι μου στην Αθήνα, εγκατέλειψα τα πλούτη μου, τις ανέσεις μου και τον πατέρα μου και έφυγα, γιατί ένιωθα εγκλωβισμένος ... Η μητέρα μου, ό,τι πολυτιμότερο είχα, πέθανε. Ο πατέρας μου ξαναπαντρεύτηκε. Δεν μπορούσα να βλέπω μια άλλη γυναίκα στη θέση της μητέρας μου ... Η μητέρα μου, Κύριε, ήταν λογοτέχνης. Ήταν ένα αγγελικό πλάσμα, με μια εύθραυστη, ευαίσθητη ψυχή, που η αρρώστια την έκανε να φαντάζει ακόμη πιο σπάνια Ο πατέρας μου, απ' την άλλη πλευρά, ένας ψυχρός ορθολογιστής επιχειρηματίας, με πολύ επιλεκτικές ευαισθησίες. Γοητεία και χρήμα – οι δύο θεότητες που λάτρευε ανέκαθεν ... Πριν από λίγες ώρες, βγήκα από ένα μπαρ όπου είχα πάει να πιω ένα ποτό με μια απίστευτα ανιαρή παρέα και, προχωρώντας μέσα στη νύχτα για να επιστρέψω στο σπίτι μου, σκεφτόμουν ότι αυτό που ζητάω διακαώς από τη ζωή μου και δεν το βρίσκω είναι μια διέξοδος ... Ναι, Κύριέ μου, καλά το ακούσατε! Μια διέξοδος! Μια διέξοδος από όλα όσα με πνίγουν! ... Πόσο «ακριβή» είναι αυτή η διέξοδος στη ζωή μας, Κύριε! ... Δεν συμφωνείτε; ... Και τότε! Να σου το θαύμα! Εμφανίστηκε, ως δια μαγείας, μπροστά μου μια νεαρή κοπέλα, με το όνομα Μάγια Νικηφόρου, και μου ζήτησε να την ακολουθήσω μέσα στη νύχτα για να ανεβούμε τα εννιακόσια ενενήντα εννιά σκαλοπάτια και να φτάσουμε εδώ, στο κάστρο! Μου υποσχέθηκε ότι αυτή τη διέξοδο που αναζητώ, θα τη βρω σ' αυτό το μέρος. Μου είπε ακόμη ... Θεέ μου πόσο ντρέπομαι! Ότι, κάθε που έχει πανσέληνο, συνεδριάζει μια Εταιρεία, με την ονομασία *“οι πανταχού μαγεμένοι της γης”*, και τα μέλη της θα με βοηθήσουν, πριν έρθει το ξημέρωμα ... Είμαι απελπισμένος, Κύριε ... Γι' αυτό σας μίλησα έτσι ... Είμαι απελπισμένος και χαμένος μέσα σ' αυτό το κάστρο ... Ανίκανος να βρω ... Την ευτυχία μου ... »

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: *(Περπατώντας πάνω-κάτω στη σκηνή και μονολογώντας)* «Την ευτυχία ... Την ευτυχία ... Όλα φαίνονται ήρεμα, μέχρι την ημέρα ή, μάλλον, τη νύχτα του

πρώτου παράξενου θανάτου ... Και καθώς ο ένας θάνατος ακολουθεί τον άλλο ... Τα όνειρα μπλέκονται με την πραγματικότητα ... Το παρελθόν εισβάλλει στο παρόν ... Η νύχτα καλύπτει την ημέρα ... Όταν στη ζωή σου βαδίζεις στα όρια, κάποια στιγμή θα πέσεις! ... Όταν παίζεις με τη φωτιά, κάποια στιγμή θα καείς! ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μα ... Τι λέτε, Κύριε; Δεν σας καταλαβαίνω»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: *(Συνεχίζοντας το μονόλογό του)* «Πώς γίνεται να υπάρχει νοσταλγία για κάτι που δεν γνωρίσαμε; ... Κάθε συναίσθημα αγκιστρώνεται σ' ένα εγκόσμιο αντικείμενο, πραγματικό ή φανταστικό ... Επιπλέον, αν δεν γνωρίσαμε το αληθινό, πώς ξέρουμε πως τα εγκόσμια είναι ψεύτικα; ... Αχ! Το ξέρουμε, γιατί νιώθουμε ένα κενό που ποτέ δεν πληρώνεται! Έναν πόνο που ποτέ δεν θεραπεύεται!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μα ... Τι είναι όλα αυτά; Επιτέλους! Θα μου εξηγήσετε;»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: *(Σταματάει)* «..Μη φοβάστε, φίλε μου. Όχι, δεν τρελάθηκα. Κατανοώ απόλυτα το πρόβλημά σας και σας ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου γι' αυτή την ανεπιτήδευτη και ειλικρινή εξομολόγησή σας. Νομίζω πως είναι στο χέρι μου, ως ένα βαθμό βέβαια, να σας βοηθήσω. Άλλωστε, εσείς μου δείξατε το δρόμο, χρησιμοποιώντας τη λέξη ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Τη λέξη;»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Ευτυχία ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Και λοιπόν;»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Και, λοιπόν, νεαρέ μου, θα σας βοηθήσω! Αυτό δεν επιθυμείτε εξάλλου; Νομίζω πως ξέρω το πρόσωπο που πρέπει να συναντήσετε στο κάστρο ...»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Θέλετε να πείτε ότι είναι μέλος ... Της Εταιρείας των μαγεμένων;(!)»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Ναι ... Ναι ... Ηρεμήστε. Ακριβώς, αυτό θέλω να πω»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: *(Πιάνει με θέρμη τα χέρια του άντρα)*
«Μα! Αυτό είναι υπέροχο! Καταπληκτικό! Ω! Σας ευχαριστώ, καλέ μου Κύριε! Σας ευχαριστώ πολύ! Δεν ξέρετε το καλό που μου κάνετε!»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Μη βιάζεστε! Μη βιάζεστε, νεαρέ μου! ... Πριν σας στείλω εκεί, θα ήθελα να σας ρωτήσω κάποια πράγματα προηγουμένως»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Όπως;»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Είστε ... Είστε πρόθυμος να απαντήσετε σε όλες τις ερωτήσεις μου;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Απολύτως! Ρωτήστε με ό,τι θέλετε!»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Ωραία λοιπόν» *(Αρχίζει να προχωράει, πάλι, πάνω-κάτω στη σκηνή, χρονοτριβώντας)*

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «..Για όνομα του Θεού, Κύριε! Μη με κρατάτε άλλο σε αγωνία!»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: *(Σταματάει)* «..Πριν έρθετε στο κάστρο, μήπως διαπράξατε κάποια πράξη που σας βαραίνει; Κάποια ανήθικη – όπως λέμε - πράξη;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Είχα ερωτικές σχέσεις με τη διευθύντρια του σχολείου στο οποίο διδάσκω ... Μια γυναίκα κατά πολύ μεγαλύτερή μου στην ηλικία ...»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Ήταν δική σας επιθυμία να συμβεί αυτό ή εκείνη σας προκάλεσε;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Νομίζω πως αυτό που με παρακίνησε ήταν ο εγωισμός μου ... Αυτό το άγριο θηρίο που τρέφει ο καθένας μέσα του»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Παίρνατε ικανοποίηση από αυτό το δεσμό;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Όχι! Όχι, για το Θεό! Κάθε μέρα, αισθανόμουν όλο και πιο άδειος! Λες και η ψυχή μου είχε αρχίσει να συρρικνώνεται ... Να γεμίζει ρυτίδες ... Να εξοντώνεται»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Εκείνη;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Δεν ξέρω τι ένιωθε εκείνη ...»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Σας περνάει από το μυαλό ότι και εκείνη δεν περνούσε καλά μαζί σας; Ότι την εξοντώνετε και εσείς με τον τρόπο σας;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Είχα καταντήσει μια διαστροφή, μια εμμονή στο μυαλό της ... Όλες οι εμμονές μάς εξοντώνουν, αργά ή γρήγορα – δεν νομίζετε;»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Τη γοήτευε, μονάχα, το νεανικό κορμί σας; Αυτό μου λέτε;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Ασφαλώς. Δεν πίστεψα ποτέ ότι η σχέση μας στηρίχθηκε στην αγάπη. Την εξουσίαζα και με εξουσίαζε σωματικά. Τίποτα παραπάνω»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Χμμ ... Μα, γι' αυτό, αγαπητέ μου, δεν συναντηθήκατε με την ευτυχία!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Πιθανόν ... »

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Σήμερα, επομένως, ανακαλύψατε το φάρμακο!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Δηλαδή ...»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Ακούστε. Ακούστε, φίλε μου. Ο Νίτσε έλεγε ότι η αλήθεια είναι ένα λάθος. Ένα λάθος απαραίτητο, όμως, για να συνεχίσει να υπάρχει το ανθρώπινο γένος. Η ηθική δεν είναι παρά όψεις αυτού του λάθους. Αυτό που σας χρειάζεται εσάς δεν είναι ένας κώδικας ηθικής, αλλά κάτι που θα σας πάει παραπέρα! Κάτι που θα σας κάνει να πετάξετε μακριά από τον κόσμο αυτό της αυταπάτης! Του εγωισμού! Της ματαιοδοξίας! Κάτι που θα σας απελευθερώσει! Που θα σας δώσει φτερά και θα κάνει το

κλουβί να ανοίξει για εσάς, για να πετάξετε ψηλά με τα πολύχρωμα φτερά σας! Να περάσετε μέσα κι από το τελευταίο φράγμα του ουρανού! Δεν θέλετε;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Και ... Και πώς θα γίνει αυτό; Φαντάζει ακατόρθωτο!»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Με τη λησμονιά ... Και την ανάμνηση ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Με τη λησμονιά και την ανάμνηση; ... Δεν σας καταλαβαίνω»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Ξεχάστε αυτό που δεν είστε ... Και θυμηθείτε αυτό που, όντως, είστε ...»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μα ... »

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Δεν έχω άλλο χρόνο στη διάθεσή μου, δυστυχώς ... Το πρόσωπο βρίσκεται στην ανατολική πλευρά του κάστρου. Εκ διαμέτρου αντίθετα από εδώ που βρισκόμαστε»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Κύριε ... »

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Όχι! Όχι! Μη κάνετε το λάθος να με ρωτήσετε το όνομά της! Ποτέ μη ρωτάτε ονόματα προσώπων σ' ένα κάστρο! Εσείς θα τα ανακαλύψετε! ... Καλή τύχη, νεαρέ μου. Φαίνεστε και είστε καλό παιδί ...»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Και ... Αν ρωτούσα να μάθω, τουλάχιστον, το δικό σας όνομα;»

ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ: «Ορέστης ... *(Γέρνει το βλέμμα του στις σελίδες του ογκώδους τόμου που διάβαζε στην αρχή – μονολογεί – το κελί αποκτάει και, πάλι, κάγκελα)* Και μένα ... Κάποιες Ερινύες μ' έφεραν εδώ ... Για να ζω τις νύχτες μου ... Στο κάστρο ... »

(Αυλαία)

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

ΣΚΗΝΗ 1

(Ο χορός των νέων παιδιών εισέρχεται στη σκηνή. Κρατάνε στα χέρια τους ξόανα της Ελληνικής αρχαιότητας, με τα κεφάλια αρχαίων θεών: της Αθηνάς, του Απόλλωνα, του Διόνυσου, που τα κραδαίνουν. Νέοι και νέες απαγγέλουν ρυθμικά και εκ περιτροπής)

ΧΟΡΟΣ ΝΕΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ: «Όλες οι αναμφισβήτητες αλήθειες είναι στείρες. Μέσα σ' ένα κόσμο όπου τα πάντα είναι δεδομένα και τίποτα δεν εξηγείται, η γονιμότητα μιας αξίας ή μιας μεταφυσικής είναι μια κενή, από περιεχόμενο, έννοια. Είναι η μοίρα της ζωής και, ίσως, το μεγαλείο της, να προσφέρει όλες τις δυνατότητες και να μην πιστοποιεί καμία...

»Η κατάκτηση ή το παιχνίδι, η άπειρη αγάπη ή η παράλογη επανάσταση – να με τι διατηρεί ο άνθρωπος την αξιοπρέπειά του σ' έναν πόλεμο που τον έχει χάσει προτού καν αρχίσει. Τέχνη και μόνο Τέχνη! Έχουμε τη Τέχνη για να μην πεθάνουμε από την αλήθεια! Η ύπαρξη είναι ψέμα και είναι αιώνια ...

»Εκείνο που μένει είναι ένα πεπρωμένο, που η μόνη του έκβαση αποβαίνει μοιραία. Εκτός από αυτή τη μοναδική μοίρα του θανάτου, όλα, χαρά ή ευτυχία, είναι ελευθερία. Δεν ανεχόμαστε άλλο τη θεϊκή μυθολογία που διασκεδάζει και τυφλώνει! Ζητάμε το πρόσωπο! Το σχήμα! Το δράμα της γης! Όπου συνυπάρχουν μια δύσκολη σύνεση και ένα πάθος, χωρίς επαύριον ...»

ΣΚΗΝΗ 2

(Ο Πέτρος Φραντζής περπατάει μέσα στα υγρά, σκοτεινά σοκάκια του κάστρου και ο ήχος από τα διστακτικά βήματά του συγχρωτίζεται με τους δυνατούς χτύπους της καρδιάς του... Όλα, ξαφνικά, γίνονται διάφανα μπροστά στα μάτια του από την εύθραυστη χάρη μιας μορφής, αρχέγονης, μελαγχολικής και, συνάμα, δυνατής. Ένας κόσμος εύθραυστης τελειότητας παρουσιάζεται ασκίαστος στη φωτεινότητα του φόντου του, που φέρνει στο νου το χρυσαφί φόντο θρησκευτικού έργου. Ο νεαρός άντρας κοιτάζει ασάλευτος την «εξώκοσμη», σαν μαγική, γυναικεία μορφή του κάστρου, ενώ εκείνη μιλάει σε μια νεανική ομήγυρη. Το όνομα αυτής .. Ευτυχία)

ΕΥΤΥΧΙΑ: «Παιδιά ... Ο άλλος πίνακας του ροδαλού αγοριού με το τριανταφυλλένιο δέρμα, που προσφέρει στον παρατηρητή ένα καλάθι φρούτα, βρίσκεται σε οξεία αντίθεση με τον κάτωχρο Βάκχο, όπως μπορείτε να το διαπιστώσετε και μόνοι σας. Ταυτόχρονα, όμως, ερωτοτροπεί με το θεατή, προσφέροντας την αισθησιακή απόλαυση μιας νεονατουραλιστικής τέχνης ... »

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: «Νομίζω ότι τα σκιερά μάτια του έχουν κάτι από την ονειρική χάρη του Τζορτζόνε ... »

ΕΥΤΥΧΙΑ: «Πολύ σωστά, Φίλιππε. Θα έλεγα, επίσης, ότι το ίδιο το αγόρι, έτσι όπως αποτυπώνεται στον πίνακα του Καραβάτσο, με τα μαλλιά ανακατεμένα από τον αέρα, τα χείλη μισάνοιχτα, μεταδίδει μια αίσθηση αμεσότητας, απθανατισμένο σε μια φευγαλέα στιγμή. Το άσπρο του χιτώνιο γλιστράει από τον ώμο, με τρόπο που φέρνει αόριστα στο νου μας αρχαίο γλυπτό ... Αλλά, ας δούμε παιδιά, και τον άλλο πίνακα του Καραβάτσο, αυτόν που φιλοτέχνησε για τον Ντελ Μόντε το 1595. Ονομάζεται "Οι μουσικοί". Βλέπετε την ευχαρίστηση που ένιωθε ο καλλιτέχνης μας για τον εκλεπτυσμένο κόσμο της αυλής; Λοιπόν, για να σας ακούσω! Τι θα μου λέγατε γι' αυτόν τον πίνακα; Δείτε τα μάτια του λαουτιέρη πώς γυαλίζουν! Δεν είναι υγρά; Αυτή η κοκκινάδα των χειλιών του! Το ηδυπαθές κόκκινο του βαριού μπροκάρ

μανδύα του! Αυτό το έργο φέρνει μπρος στα μάτια μας έναν κόσμο πραγματικό ή φανταστικό; Μαγικό;»

(Ο Πέτρος Φραντζής, εκστασιασμένος από τη σκηνή, πλησιάζει ακόμη πιο κοντά τη νεανική συντροφιά)

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «..Ο πίνακας αυτός του Καραβάτσο είναι ένας πίνακας αισθησιακός, που δύσκολα μπορεί κανείς να τον ξεχάσει, με θέμα τη δύναμη της μουσικής να διεγείρει την ερωτική επιθυμία και να εκφράζει το ανθρώπινο πάθος ... »

(Η νεανική ομήγυρη ταραάζεται στο άκουσμα αυτών των λέξεων. Γυρνάει απότομα προς το μέρος του νεαρού καθηγητή καλλιτεχνικών. Εκείνος περνάει μέσα από τον ανθρώπινο «κλοιό» και στέκεται στο κέντρο αυτής της αρχαίας τραγικής «ορχήστρας». Τώρα πια ο «πρωταγωνιστής» της δραματικής σύνθεσης είναι ο Πέτρος Φραντζής. Η «φασματική» παρουσία της «εξώκοσμης» γυναικείας παρουσίας, που επιτείνεται από το λαμπρό φως στο πρόσωπό της, πλαισιωμένο και από τα κυματιστά μαλλιά της, έρχεται σε οξεία αντίθεση με τα γήινα ανθρώπινα χαρακτηριστικά των μαθητών της και της ζοφερής εικόνας που παρουσιάζει το κάστρο. Ένα σκοτεινό φωτοστέφανο, πίσω από το κεφάλι της, ρίχνει όλο το μεγαλόπρεπο φως του πάνω στις ζωές των νέων παιδιών και του Πέτρου Φραντζή)

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «..Σε όλα τα έργα του Καραβάτσο, η έμφαση δίνεται στον ανθρώπινο πόνο ... Εσωτερικό ... Συγκρατημένο ... Αλλά ακαταμάχητο ... »

(Η γυναίκα, που στέκεται όρθια απέναντί του, με τις μελαγχολικές σκέψεις της, τη βαθιά περισυλλογή και το καταχθόνιο παιχνίδισμα της σκιάς στο αισθαντικό πρόσωπό της, γίνεται το φως που μοιάζει να ξεχύνεται από ένα αόρατο παράθυρο, δημιουργώντας μια αίσθηση «θεικού μυστηρίου»)

ΕΥΤΥΧΙΑ: «Καλώς μας ήρθες, όμορφε νέε. Σε περιμέναμε. Τα έργα του Καραβάτσο αποτελούν, για σήμερα, το θέμα της συνεδρίας των μελών της Εταιρείας μας. Και ... Απ' ό,τι φαίνεται ... Το έργο του σπουδαίου αυτού ζωγράφου σου είναι γνωστό»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Το όνομά μου είναι Πέτρος Φραντζής»

ΕΥΤΥΧΙΑ: «Δεν χρειάζεται! Δεν χρειάζεται! Τα ονόματα δεν έχουν καμιά θέση ανάμεσά μας ούτε οι ταυτότητες επίσης. Αυτό που μετράει, κάθε φορά, είναι ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Τι πράγμα; ... »

ΕΥΤΥΧΙΑ: «Η Αποστολή ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Η Αποστολή; ... »

(Η γυναίκα στρέφει ένα γύρω το βλέμμα της και κοιτάζει τα αγόρια και τα κορίτσια. Χτυπάει, δυο-τρεις φορές, ζωηρά, τα χέρια της)

ΕΥΤΥΧΙΑ: «Φτάνει, παιδιά! Τελειώσαμε!»

(Η νεανική ομήγυρη σκορπάει στους δαιδαλώδεις διαδρόμους του κάστρου. Απομένουν η Ευτυχία με τον Πέτρο. Εκείνη σηκώνει από κάτω ένα μεταξένιο σάλι. Το ρίχνει επάνω της, σκεπάζοντας τους γυμνούς της ώμους)

ΕΥΤΥΧΙΑ: «Αύριο, φεύγω για τη Μονεμβασιά ... Θα με συναντήσεις εκεί ... Δεν έχουμε πολύ χρόνο στη διάθεσή μας, Πέτρο ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μα ... »

ΕΥΤΥΧΙΑ: «Πέτρο! Περίμενες τόσα χρόνια για να έρθει αυτή η στιγμή! Μη τη χαλάς! Σεβάσου, τουλάχιστον, τα περισσότερα χρόνια ζωής που σηκώνω στη πλάτη μου από εσένα. Αυτά ... Με κάποιον τρόπο, ας λειτουργήσουν ως εγγύηση και ας τονώσουν το αίσθημα εμπιστοσύνης προς το πρόσωπό μου ... Δεν θα σου πω το όνομά μου ... Μόνο όταν έρθει η ώρα ... Καλή αντάμωση»

(Με αργό βηματισμό, η γυναίκα-Ευτυχία, αφήνει τον Πέτρο Φραντζή, άφωνο και μαγεμένο. Το γλυκό ημίφως, από ένα λυκαυγές, αρχίζει να φωτίζει, σιγά-σιγά, την ανατολική πλευρά του κάστρου. Θυμάται τα λόγια που του είχε πει η Μάγια και αναφωνεί)

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: Μάγια Νικηφόρου! ... Ήρθε το ξημέρωμα!»

ΣΚΗΝΗ 3

(Ο χορός των νέων παιδιών εισέρχεται στη σκηνή. Φοράνε λευκούς χιτώνες και κρατάνε αναμμένες δάδες. Νέες και νέοι απαγγέλουν ρυθμικά και εκ περιτροπής)

ΝΕΑ: «Βλέπω τον Δον Ζουάν σ' ένα κελί ισπανικών μοναστηριών, χαμένων πάνω σε κάποιο λόφο. Και αν κοιτάζει κάτι, δεν είναι τα φαντάσματα των περασμένων ερώτων, μα ίσως από μια φλογισμένη πολεμίστρα ν' αντικρίζει κάποια σιωπηλή ισπανική πεδιάδα, υπέροχη και άψυχη γη, στην οποία αναγνωρίζει τον εαυτό του. Ναι, βρίσκεται σ' αυτή τη μελαγχολική και φωτεινή εικόνα που πρέπει να διατηρηθεί. Το τελευταίο τέλος, αναπόφευκτο αλλά ποτέ ποθητό, το τελευταίο τέλος είναι αξιοπεριφρόνητο ...»

ΝΕΟΣ: «Ευλογημένοι όσοι έχουν αίμα και μυαλό έτσι καλά συνταιριασμένα που να μη γίνονται φλάουτο στα δάχτυλα της τύχης να τραγουδάνε το σκοπό που της αρέσει. Εκείνο που έχει σημασία δεν είναι η αιώνια ζωή, αλλά η αιώνια ζωντάνια...»

ΝΕΑ: «Το να διαλέξεις ανάμεσα στον ουρανό και σε μια γελοία πίστη, να παραιτηθείς από την αιωνιότητα ή να αφοσιωθείς στο Θεό, είναι η αιώνια τραγωδία όπου πρέπει να πάρεις θέση...»

ΧΟΡΟΣ ΝΕΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ: «Το όνομά σου γυναίκα ... ΕΥΤΥΧΙΑ! ΕΥΤΥΧΙΑ! ...»

(Ο χορός των νέων παιδιών αποχωρεί από τη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ 4

(Βρισκόμαστε στη Μονεμβασιά. Ο Πέτρος Φραντζής κάθεται σ' ένα πέτρινο πεζούλι μιας μικρής πλατείας. Φέρνει στο νου του την Ευτυχία, την εξώκοσμη γυναικεία φιγούρα του κάστρου. Τότε, το όραμα αυτής εμφανίζεται μπροστά του)

ΕΥΤΥΧΙΑ: «..Στη Μονεμβασιά, Πέτρο, να θυμάσαι ότι έχεις μόνο τα πόδια σου. Κανένας οδηγός δεν πρόκειται να σου τη δείξει. Το μόνο που χρειάζεται είναι να ακολουθήσεις τα βήματά σου. Θα νιώσεις μόνος σου τη μαγεία της να σε τυλίγει ...»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Πού θα σε βρω;»

ΕΥΤΥΧΙΑ: «Πού θα με βρεις; ... Μα! Φυσικά σ' αυτή τη φανταστική πόλη! Μέσα στα τείχη της ... Τις πολεμίστρες ... Τα κανόνια ... Τα παλιά αρχοντικά ... Τις εκκλησίες με τα ξεφτισμένα ντουβάρια ... Τις χαμηλές κάμαρες με τις μισογκρεμισμένες σκάλες ... Ανάμεσα σε Βυζαντινούς, Φράγκους, Ενετούς, Τούρκους και τα χνάρια που άφησαν πάνω στο χώμα της ... Με το σούρουπο, το τοπίο πλησιάζει περισσότερο στο μεσαιωνικό παρελθόν του. Εκεί ... Στα χαλάσματα του κάστρου ... Όταν θα βγεις σ' ένα ξέφωτο ... Θα σε περιμένω, Πέτρο ...»

(Το όραμα της Ευτυχίας χάνεται. Βλέπουμε, τώρα, ένα βενετσιάνικο ξενώνα. Στη, μεσαιωνικού τύπου, πόρτα του υπάρχει μια αφίσα αναρτημένη. Αναγγέλλει το θέμα μιας διημερίδας που θα ακολουθήσει:

**«ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ Η ΜΟΝΑΞΙΑ!
ΑΥΤΟΝΑΡΚΩΝΟΜΑΣΤΕ!
Η ΜΟΝΑΞΙΑ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΗ ΠΟΡΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ!
Α Σ Α Ν Τ Ι Σ Τ Α Θ Ο Υ Μ Ε !!!»**

Μοναδικός θαμώνας του ξενώνα μια κυρία, γύρω στα σαράντα πέντε, με απλό, γοητευτικό στυλ. Καπνίζει, βυθισμένη στην ανάγνωση ενός βιβλίου. Είναι μία εκ των εισηγητών της

διημερίδας, δημοσιογράφος, με το όνομα Άλκηστης. Ο ξενώνας παρουσιάζει εικόνα ερημιάς. Ο Πέτρος πλησιάζει την άγνωστη δημοσιογράφο και συστήνεται)

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Πέτρος ... »

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: *(Σηκώνει το βλέμμα της από το βιβλίο και κοιτάζει τον Πέτρο Φραντζή)* «Άλκηστης ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μόνη;»

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: «Ναι ... Ήρθα από την Αθήνα για την διημερίδα. Είμαι δημοσιογράφος. Έχω εισήγηση αύριο. Εσύ;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Είδα την αφίσα, έξω στη πόρτα του ξενώνα. Εγώ είμαι καθηγητής Καλών Τεχνών στο Ναύπλιο. Άφησα το εκεί κάστρο με τα εννιακόσια ενενήντα εννιά σκαλοπάτια και ήρθα για να γνωρίσω αυτό της Μονεμβασιάς. Λέω να μείνω εδώ, σήμερα το βράδυ»

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: «Για αναψυχή, δηλαδή, έχεις έρθει;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Ναι ... Πες το κι έτσι»

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: «Κάθισε, αν θέλεις. Μόνος;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μόνος ... »

(Η δημοσιογράφος αφήνει το βιβλίο πάνω στο τραπεζάκι και γέρνει νωχελικά στη καρέκλα, αναστενάζοντας)

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: «Τελικά, το θέμα της διημερίδας είναι πολύ επίκαιρο. Αρχίζω να πιστεύω ότι επανέρχεται, ξανά και ξανά, το σύνθημα του Χόμπς: *΄Ο άνθρωπος για τον άνθρωπο είναι λύκος΄*»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Γιατί το λες αυτό;».

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: «Μα γιατί άραγε! Για τη μοναξιά της εποχής μας! Στο γραφείο, για παράδειγμα. Είμαστε συνάδελφοι, εδώ και δεκαπέντε χρόνια. Πόσες φορές έχουμε

βγει μαζί; Πότε φάγαμε μαζί; Και, όμως, γνωρίζουμε ο ένας τα προσωπικά του άλλου. Δεν είναι παράξενο;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Έχεις δίκιο. Είναι πολύ παράξενο»

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: «Δε δίνουμε χρόνο στον συνάνθρωπό μας. Κοινώς, αυτοναρκωνόμαστε και νομίζουμε ότι περνάμε καλά. Αυτό είναι και το θέμα της ομιλίας μου: *Η μοναξιά και η αδιαφορία σε μια καπιταλιστική κοινωνία!*»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μπορούν ακόμη να γεννηθούν φιλίες, πιστεύεις;»

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: «Για να γεννηθούν φιλίες, όπως και έρωτες, πρέπει να υπάρχουν κοινά ενδιαφέροντα και επιδιώξεις. Τώρα, βέβαια, οι ουσιαστικές επαφές είναι ακριβοθώρητες. Έτσι, μαθαίνεις να παίρνεις το λίγο που μπορούνε να σου δώσουν, κάθε φορά, ορισμένοι άνθρωποι. Και ... Από το λίγο, ίσως, προκύψει το πολύ»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: *(Μικρή παύση – Αγγίζει, διστακτικά, το χέρι της)* «Εσύ, Άλκηστης ... Τι μπορείς να μου δώσεις;»

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: «Δύο μέρες μόνο ...»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Σήμερα και αύριο ...»

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: «Ναι ... Σήμερα και αύριο ...»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Παντρεμένη;»

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: «Το έκανα κάποτε. Βλέπεις ... Πίστεψα ότι το *εμείς* μπορεί να υπάρχει χωρίς να «πνίγεται» το *εγώ*. Δυστυχώς, όμως ... Δεν τα κατάφερα ... Απέτυχα»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Έχεις χρόνια που ζεις χωρισμένη;»

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: «Αρκετά. Εσύ;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Εγώ δεν το έκανα ακόμη αυτό το τόλμημα!»

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: *(Μικρή παύση)* «Λοιπόν; ... Τι λες; ... Πάμε;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μήπως βιαζόμαστε;»

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: «Είπαμε ... Δύο μέρες μόνο»

(Φεύγει πρώτη η δημοσιογράφος και, αμέσως μετά, ακολουθεί ο νεαρός καθηγητής

Μπαίνουν στο δωμάτιό της ...

Χαμηλώνει ο φωτισμός στη σκηνή

Ακούμε, μονάχα, τις ομιλίες τους)

ΑΛΚΗΣΤΗΣ: «Τι σημασία έχει εάν κοιμήθηκα μαζί σου από αγάπη ή δίχως να την αισθανθώ Η ζωή, Πέτρο, δεν είναι μια μικροσκοπική πολιτεία, περιστοιχισμένη από ψηλά τείχη, ηλεκτροφόρα συρματοπλέγματα, τάφρους, ηλεκτρονικά συστήματα ασφαλείας και επανδρωμένη με φρουρούς ειδικά εκπαιδευμένους για τη φύλαξη τέτοιων χώρων. Τα κάστρα, κάποια μέρα, χάνονται και μαζί συμπαρασύρουν και τους τελευταίους βασιλιάδες τους. Η ζωή κοστίζει φθηνότερα. Ειδικά σε αίμα και πόνο ... Ακόμη και το πιο αγέρωχο και επιβλητικό κάστρο – πρόσεξέ το και θα δεις – είναι διάτρητο, έχει και αυτό τα αδύνατα σημεία του. Γιατί αυτό; Πολύ απλά για να διαψευστούν όλοι εκείνοι που κρύβονται πίσω από τα τείχη του ... Αυτό που έχει πάντα, σε όλες τις εποχές, τη μεγαλύτερη σημασία είναι τα χαλάσματα ... Τα ερείπια του κάστρου ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Και γιατί το κάστρο να πρέπει πάντα να πέσει, Άλκηστης; Γιατί κάποιοι να πρέπει να εκδιωχθούν μέσα από τα ερείπιά του;»

ΑΛΚΗΣΤΗΣ: «Γιατί μέσα στο κάθε θύμα, κρύβεται, πάντα, ένας θύτης, γλυκιέ μου ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Καληνύχτα ... »

ΑΛΚΗΣΤΗΣ: «Καληνύχτα ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μ' αγαπάς, Άλκηστης; ... »

ΑΛΚΗΣΤΗΣ: «Δεν ξέρω ... Μη με ρωτάς ... Ο Αλμπέρ Καμύ έλεγε ότι το ν' αρχίσεις να σκέφτεσαι, σημαίνει πως άρχισες, ήδη, ν' αποκάμεις ...»

*(Η σκηνή αρχίζει να φωτίζεται, πάλι, σιγά-σιγά
Ο χορός των νέων παιδιών εισέρχεται
Φοράνε καρναβαλίστικα ρούχα και κρύβουν τα πρόσωπά
τους με μάσκες. Απαγγέλουν ρυθμικά και εκ περιτροπής)*

ΧΟΡΟΣ ΝΕΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ: «Στην άκρη-άκρη της σειράς των παρατηγμάτων, σαν να είχε αυτοεξοριστεί, ντροπιασμένος, από όλες εκείνες τις λαμπρότητες, είδα ένα φτωχό σαλιμπάγκο, σκυφτό γέρο, σαραβαλιασμένο, ένα ανθρώπινο ερείπιο, ακουμπισμένο με τη πλάτη σε μια σανίδα της παράγκας του, ανάμεσα σε χαλάσματα ...

»Μια παράγκα αθλιότερη κι από εκείνη του πιο αποκτηνωμένου αγριανθρώπου, που δυο κομμάτια από κερί, που έλιωναν και κάπνιζαν, φώτιζαν ακόμη πολύ καλά το χάλι της. Παντού η χαρά, το κέρδος, το γλεντοκόπημα! Παντού η βεβαιότητα του ψωμιού για την επαύριον! Παντού η ξέφρενη έκρηξη της ζωτικότητας! Εδώ, όμως, η απόλυτη μιζέρια ... Η μιζέρια, η τρελοντυμένη – σαν έσχατο συμπλήρωμα του σιχαμερού – με κωμικά κουρέλια, όπου η ένδεια, πολύ περισσότερο από όσο η Τέχνη, είχε επιβάλει την αντίθεση ...

»Δεν γελούσε, ο καημένος! Δεν έκλαιγε, δεν χόρευε, δεν χειρονομούσε, δεν φώναζε, δεν τραγουδούσε κανένα τραγούδι, ούτε εύθυμο ούτε αξιοθρήνητο, δεν ικέτευε! Ήταν βουβός κι ακίνητος. Είχε απαρνηθεί, είχε παραιτηθεί. Το πεπρωμένο του είχε συντελεσθεί. Αλλά, τι βαθύ, αξέχαστο βλέμμα περιέφερε πάνω στο πλήθος και τα φώτα, που το κινούμενο κύμα τους σταματούσε λίγα βήματα μακριά από την απωθητική του αθλιότητα ...

»Ένιωσα το λαιμό μου να σφίγγεται απ' το τρομερό χέρι της υστερίας και μου φάνηκε ότι το βλέμμα μου εμποδιζόταν από εκείνα τα αντάρτικα δάκρυα που δεν θέλουν να κυλήσουν ... Τι να κάνω; Τι νόημα έχει να ρωτήσω τον δύστυχο ποιο αξιοθέατο και ποιο θαύμα είχε να επιδείξει μέσα σ' εκείνα τα βρομερά σκοτάδια, πίσω απ' τη κουρελιασμένη του κουρτίνα;

...

»Μα αδιάφορο αν είν' αυτός ήρωας, ευγενής ή και γκροτέσκος! Ω Μούσα! Τι κι αν κυνηγάει γεράκια, κι αν καταδέχεται να κάνει βόλτες στου ακροβάτη το σκοινί, τι κι αν προφήτης είναι, λαϊκός ομιλητής ή μπουλουκτσής; Πάντοτε ακατάδεκτα αποφεύγοντας λιθόστρωτα που ο διαβάτης τα πατεί, πάνω σε κορυφές περήφανες ο ίδιος περπατεί, ή πάνω στο σκοινί το πρόστυχο – αλλά πάντως πάνω απ' τα κούτελα του πλήθους! Απαλλαγμένος από τη βαρύτητα, χωρίς να βλέπει καθαρά, θα 'χε διαβεί και τα σκαλιά του Πιρανέζι!

»Το φως που τον χτυπούσε έκανε το τσουλούφι του να λάμπει σαν την πυρά μεσ' το καμίνι ... Πιο μακριά! Πιο ψηλά! Βλέπω ακόμη χρηματιστές με τα χρυσά γυαλιά και κριτικούς και δεσποινίδες και φλογερούς ρεαλιστές! Ψηλότερα! Πιο μακριά! Αέρα! Και γαλάζιο! Φτερά! Φτερά! Φτερά!

»Ύστερα ... Απ' το ελεεινό του ικρίωμα, ο κλόουν πήδησε τόσο ψηλά ... Τόσο ψηλά, που έσκισε το πάνινο ταβάνι κάτω απ' τον ήχο του ταμπούρλου και του κόρνου ... Και, με καρδιά αναλωμένη απ' την αγάπη, πήγε να κυλιστεί μέσα στ' αστέρια του ουρανού ...»

(Ο χορός αποχωρεί από τη σκηνή, βγάζοντας οι νέοι και οι νέες τις μάσκες που φοράνε και πετώντας τες όσο πιο ψηλά)

ΣΚΗΝΗ 5

(Χαμηλός φωτισμός)

(Ακούμε τη φωνή του Πέτρου και της Άλκηστης από το δωμάτιο του ξενώνα)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΛΚΗΣΤΗΣ: «Δεν αντέχω τη σκληρότητα του χρόνου, Πέτρο ... Ο χρόνος ... Ο χρόνος με πνίγει ... Δεν μπορώ τόσο λίγο χρόνο ... Δεν μπορώ σε τόσο λίγο χρόνο...»

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ: «Το ξέρω ... Το ξέρω ... Μη κλαις ... »

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΛΚΗΣΤΗΣ: «Πέτρο ... Νιώθεις τη καρδιά μου να χτυπάει; ... Πες μου. Τη νιώθεις;... »

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ: «Τη νιώθω, Άλκηστης ... »

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΛΚΗΣΤΗΣ: «Για σένα χτυπάει έτσι ... »

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ: «Δεν θα σε ξεχάσω ...»

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΛΚΗΣΤΗΣ: *(Μικρή παύση)* «Πήγαινε στο ... **ΒΕΣΤΙΑΡΙΟ ...**»

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ: «Τι είναι το **ΒΕΣΤΙΑΡΙΟ**; ... Πού είναι;»

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΛΚΗΣΤΗΣ: «Θα μάθεις ... Ρώτησε και θα σου πούνε ... Εχθές το βράδυ, σε ήθελα πραγματικά ... »

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ: «Κι εγώ σε ήθελα, Άλκηστης ... »

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΛΚΗΣΤΗΣ: «Δεν φοβάμαι, πλέον, τίποτα ... »

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ: «Ούτε κι εγώ ...»

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΛΚΗΣΤΗΣ: «Αντίο, Πέτρο ... »

(Η σκηνή αρχίζει να φωτίζεται)

(Ο νεαρός καθηγητής, Πέτρος Φραντζής και η ξενοδόχος του ξενώνα, μια νεαρή κοπέλα, συνδιαλέγονται)

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «..Θα ήθελα να επισκεφθώ το ... Το ΒΕΣΤΙΑΡΙΟ ... Αλλά ... Δεν γνωρίζω πού βρίσκεται ... Μήπως μπορείς να με βοηθήσεις;»

Η ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ: «Το ΒΕΣΤΙΑΡΙΟ;(!) ...»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Ναι ... »

Η ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ: «Μα! ... Είστε σίγουρος;(!) ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Ναι ...»

Η ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ: «Κύριε Φραντζή! ... Λυπάμαι που θα σας το πω, αλλά αυτό δεν είναι μέρος για καθωσπρέπει κυρίους, όπως είστε εσείς! ... Το ΒΕΣΤΙΑΡΙΟ είναι ένα πολύ κακόφημο μέρος, που δεν θα σας συμβούλευα να το επισκεφθείτε!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μα, γιατί; Τι έχει;»

Η ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ: «Είναι ένας τόπος μιαρός που, σαν μολυσματική ασθένεια, μεταδίδεται σε όποιον τον επισκεφθεί. Μόλις φορέσετε ένα από τα είκοσι χιλιάδες κοστούμια εποχής που διαθέτει, θα καταλάβετε τι εννοώ ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Πού βρίσκεται;»

Η ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ: «Στο πιο ψηλό σημείο του βράχου ... Εκεί όπου το λυκόφως κάνει να φαίνεται ότι ο ουρανός γέρνει νωχελικά για να αγγίξει τη γη ... Ακριβώς πίσω από τα χαλάσματα του κάστρου ... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Πίσω από τα χαλάσματα του κάστρου; ... *(Ονειροπολώντας)* Αυτό που έχει πάντα, σε όλες τις εποχές, τη μεγαλύτερη σημασία είναι τα χαλάσματα ... Τα ερείπια του κάστρου ...»

Η ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ: «Πίσω από τα χαλάσματα του κάστρου βρίσκεται ένα άθλιο τροχόσπιτο με έναν γέρο ... Έναν γέρο ...»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Ευχαριστώ! Ευχαριστώ πολύ! *(Μικρή παύση)* Έχεις ωραία μάτια! Το ξέρεις;»

(Ο Πέτρος φεύγει τρέχοντας, από τον ξενώνα, όλο ενθουσιασμό)

(Χαμηλώνει ο φωτισμός – Αλλαγή σκηνικού)

*(Βρισκόμαστε στα ερείπια του κάστρου
Ένα σαραβαλιασμένο τροχόσπιτο, με τη φωτεινή επιγραφή
ΒΕΣΤΙΑΡΙΟ να αναβοσβήνει, και ένας γέρο-σαλιμπάγκος, με
παρδαλά κουρέλια, κάθεται, σιωπηλός και καρικώνει ένα
φθαρμένο, γυαλιστερό ρούχο)*

ΓΕΡΟ-ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΣ: «Ψάχνεις κάτι, νεαρέ μου; Ή, μάλλον ... Όχι ... Άσε με να μαντέψω ... Τώρα που κοιτάζω τα μάτια σου ... Σαν κάτι να ποθείς ... Κάνω λάθος;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Όχι, Κύριε ... Δεν κάνετε λάθος»

ΓΕΡΟ-ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΣ: «Πες μου λοιπόν. Πώς μπορώ να σε βοηθήσω;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Η αλήθεια είναι πως, πάντα, ποθούσα κάτι το λαμπρό, Κύριε, που δεν μπορούσα, όμως, να διατυπώσω με καμιά λέξη, ούτε να το προσδιορίσω μέσα στη σκέψη μου με καμιά μορφή. Κάτι το μεγαλοπρεπές ...»

ΓΕΡΟ-ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΣ: «Ένιωθες βαθιά επιθυμία, γιε μου;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Ναι! Ανέκαθεν μου άρεσαν τα λαμπερά και μεγάλα πράγματα! Όταν ήμουν παιδί, μου άρεσε να κοιτάζω τα κόκκινα γαλόνια των υπηρετών και τις κορδέλες του χαλινού από τα άλογά τους. Στεκόμουν με τις ώρες μπροστά στη σκηνή των σαλιμπάγκων, κοιτώντας τα φουσκωμένα παντελόνια τους και τις κεντημένες τους κολλαρίνες. Με εντυπωσίαζε, επίσης, η χορεύτρια του σκοινιού, με τα μακριά της σκουλαρίκια που πηγαινοέρχονταν

γύρω απ' το κεφάλι της, με το χοντρό κολιέ της από πετράδια που χτυπούσε πάνω στο στήθος της! Με τι ανήσυχη βουλιμία την παρατηρούσα, όταν μ' ένα σάλτο εκτοξευόταν ψηλά, άγγιζε σχεδόν το ταβάνι, ενώ το φόρεμά της, με τις χρυσές παγέτες, πηδούσε με θόρυβο και φούσκωνε στον αέρα! Αχ, Κύριε! Αυτά ήταν και τα πρώτα πράγματα που αγάπησα!»

ΓΕΡΟ-ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΣ: *(Μικρή παύση)* «Θέλεις να αναγεννηθείς, νεαρέ μου; Να γίνεις και πάλι μικρός; Να νιώσεις τη μαγεία; ... Σήμερα, δίνουμε τη τελευταία μας παράσταση! Αύριο το ΒΕΣΤΙΑΡΙΟ θα πρέπει να αναχωρήσει, για να επισκεφθεί και άλλους τόπους! Αυτά τα είκοσι χιλιάδες κοστούμια του πρέπει να τα φορέσουν και άλλοι άνθρωποι! Λοιπόν; Τι λες; Σήμερα, έχουμε ... Την «Εκτέλεση του παλιάτσου» ... Ως ιδιοκτήτης του ΒΕΣΤΙΑΡΙΟΥ, έχω το δικαίωμα σε έναν μόνο, κάθε φορά, να δώσω τον πρωταγωνιστικό ρόλο. Μ' αρέσει το πρόσωπό σου. Έχεις ανέμελα, μακριά μαλλιά και φωτεινά, μεγάλα μάτια. Η φωνή σου ... Είναι βαθιά και καθάρια ... Λοιπόν; Θέλεις να γίνεις εσύ ο «παλιάτσος» της παράστασής μας;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Αν κατάλαβα καλά, Κύριε ... Θέλετε να γίνω εγώ ο βασιλιάς της γελοιότητας;(!) Να φορέσω εγώ το ρούχο του κλόουν;(!)»

ΓΕΡΟ-ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΣ: «Μη θυμώνεις, νεαρέ μου, και μην τρομάζεις! Άλλωστε, αν μάθουμε να παρατηρούμε καλά τα ρούχα μας, θα διαπιστώσουμε ότι είναι όλα κλοουνίστικα κοστούμια!»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Μα! Εγώ δεν είμαι ηθοποιός! Πώς είναι δυνατόν να υποδυθώ έναν τέτοιο ρόλο!»

ΓΕΡΟ-ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΣ: «Ηρέμησε, αγόρι μου. Ηρέμησε. Δεν χρειάζεται να υποδυθείς τίποτα. Στη πραγματικότητα, το μόνο που χρειάζεται είναι να είσαι ο εαυτός σου. Τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο... »

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Πότε αρχίζει η παράσταση;»

ΓΕΡΟ-ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΣ: «Έχει αρχίσει κιόλας! Για δες τους! Καταφθάνουν από όλες τις μεριές του κάστρου! Καλώς τους!

Καλώς τους! Ελάτε παιδιά! Ελάτε! Σας περιμέναμε! Η παράστασή μας αρχίζει! ... »

(Αντουανέτες και Ιουλιέτες, Λουδοβίκοι και Αρλεκίνοι, Τσάρλεστον και Μαζορέτες, Βυζαντινοί και Αρχαίοι Έλληνες, Άγγελοι και Πειρατές, προχωράνε συντεταγμένα και, με βήμα αργό και τελετουργικό, προβάλλουν πίσω από τα ερείπια του κάστρου. Μία πανδαισία χρωμάτων, αρωμάτων, εποχών και κοστούμιών. Αποστασιοποιημένοι, ψυχροί, αφηρημένοι, με μια μεταφυσική αδιαφορία, μεταμορφώνονται σε μεταθανάτια πρόσωπα που έχουν βγει από το «Βασίλειο των νεκρών» - λιποτάκτες της επίγειας ζωής - για να επιστρέψουν και πάλι σ' αυτό. Τα πρόσωπά τους απογυμνωμένα από κάθε ζωικότητα και τα σώματά τους ενδεδυμένα με κάθε λογής φιλοτεχνημένα φορέματα. Έχουν κάτι το ζωώδες επάνω τους, κάτι που ενστικτωδώς τούς κάνει να συγγενεύουν με άγρια, ατίθασα θηρία ... Και τότε ξαφνικά ... Ο ήχος ενός κόρνου και ενός ταμπούρλου ... Και οι «αδιάφορες» αυτές περσόνες στρέφουν όλο το «ενδιαφέρον» τους η μία πάνω στην άλλη. Με ακροβατικά πηδήματα «αποσπώνται» βίαια, για να «ενωθούν», έπειτα, άγρια - όμοιες με ζώα που βατεύονται και κακοζευγαρώνουν, όταν βρίσκονται σε οχεία. Μπαστούνια και σπαθιά και ράβδοι χρυσοί αρχίζουν να πέφτουν με θόρυβο πάνω στο χώμα, εδώ και εκεί. Κοστούμια και μάσκες πετάγονται καταγής μέσα σε λίγα λεπτά. Μάσκες! Μάσκες παντού πεταγμένες. Και κορμιά να επιδίδονται σε οργιαστικές πράξεις. Ένα σάρκινο, πολύπαθο σύμπλεγμα από χέρια, πόδια, κραυγές. Αμέσως μετά ... Καταφθάνουν ζογκλέρ. Και τρελοί αυλικόι του Μεσαίωνα. Και μπουφόνοι της Αναγέννησης. Και επιτήδειοι χορευτές. Και κλόουν. Και πιερότοι. Μια περίεργη διέγερση και ένας αλλόκοτος ερεθισμός συνεπαίρνει τον Πέτρο Φραντζή. Βγάζει τα ρούχα του και με πάθος μπαίνει μέσα στη τρελοντυμένη αυτή «χορεία» ... Όλο το φως πέφτει επάνω του)

ΧΟΡΟΣ ΜΑΣΚΑΡΕΜΕΝΩΝ: «Ωραίο κορμί! Υπέροχο κορμί!»

(Ουρλιάζει η ομήγυρη, με χέρια υψωμένα προς τον ουρανό και σώματα να γέρνουν σε στάση ικεσίας)

ΓΕΡΟ-ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΣ: «Ντύστε τον! Ντύστε τον!»

(ο γερο-σαλιμπάγκος προστάζει, φωνάζοντας δυνατά και πετώντας τα ρούχα του παλιάτσου που κρατούσε στα χέρια του για να τα φορέσουν στον Πέτρο Φραντζή. Βλέπουμε να ντύνουν το νεαρό άντρα, ενώ ακούμε τη φωνή του)

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΦΡΑΝΤΖΗ: «Ποθούσα αόριστα κάτι το λαμπρό, Κύριε, που δεν μπορούσα να διατυπώσω με καμιά λέξη ούτε να το προσδιορίσω μέσα στη σκέψη μου με καμιά μορφή, αλλά για το οποίο, εντούτοις, ένιωθα μια αδιάλειπτη θετική επιθυμία. Ανέκαθεν μου άρεσαν τα λαμπερά πράγματα! »Τα ρούχα του παλιάτσου ... Αυτά τα ρούχα, με τα οποία ντύνουν, τώρα, τη γύμνια μου τα χιλιάδες λεπτά και χοντροκομμένα δάχτυλα, δεν έχουν τίποτα από τη μαγεία που πόθησα ...

»Πού είναι η πτήση στ' αστέρια, γέρο σαλιμπάγκε, που μου υποσχέθηκες; Πού είναι το σκίσιμο του πάνινου τοίχου; Πού είναι το άνοιγμα του παραθύρου στο φως; Πού είναι η αναγέννηση; ... Όλη μου η αίγλη, αυτό το φτιασίδωμα ... Το ριγωτό κοστούμι ενός παλιάτσου ... Και αυτό σάπιο ... Ταγκό, σαν πολυκαιρινή τροφή ...»

ΓΕΡΟ-ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΣ: «Κλαις; ... Γιατί κλαις, αγόρι μου;»

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: *(Ξεσπώντας)* «..Θέλω τη Κολομπίνα μου! Δώσε μου πίσω τη Κολομπίνα μου! Δώσε μου την πίσω, έτσι όπως μου εμφανίζονταν, όταν ήμουν παιδί, και με ξετρέλανε με τη παράξενη φορεσιά της και με τη μπλούζα της! Τη θέλω! Τη θέλω πίσω! Είναι δικιά μου! Μ' ακούς, τρελόγερε!»

ΓΕΡΟ-ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΣ: «Μα ... Να την, αγόρι μου ... Κανένας δεν σου την πήρε ... Είναι όλη δική σου ... »

(Μια γυναίκα, σαν εξώκοσμη και μαγική, στέκεται απέναντι από τον Πέτρο Φραντζή. Είναι η Ευτυχία. Η γυναικεία φιγούρα που συνάντησε τη νύχτα στο κάστρο, πριν το ξημέρωμα, αναζητώντας τα μέλη της Εταιρείας των πανταχού μαγεμένων της γης)

ΕΥΤΥΧΙΑ: «Να που με βρήκες, Πέτρο ... Θυμάσαι τι σου είχα πει, πριν φύγεις για την αποστολή σου; Στα χαλάσματα του κάστρου και τη μαγευτική θεά αυτής της θρυλικής πολιτείας ... Όταν ανακαλύψεις τις μυστικές σχέσεις των εννοιών και τις

περπατήσεις σε βάθος, θα βγεις σ' ένα άλλου είδους ξέφωτο ... Εκεί ... Θα σε περιμένω... Τώρα ... Μπορώ να σου πω το όνομά μου ... *Ευτυχία*»

(Ο Πέτρος Φραντζής πέφτει στην αγκαλιά της Ευτυχίας, όλο πάθος και πόνο)

ΠΕΤΡΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ: «Ευτυχία ... Ευτυχία ... Είσαι δική μου! ... Δική μου! ... »

ΕΥΤΥΧΙΑ: *(Τον φιλάει στο πρόσωπο, τα μαλλιά)* «Ω, Πέτρο ... Πέτρο ... Τι όμορφος που είσαι!»

(Ο αλλόκοτος «θίασος», τελικά, μ' ένα σφύριγμα του γέρο-σαλιμπάγκου, παίρνει στα χέρια του το νεαρό καθηγητή καλλιτεχνικών, Πέτρο Φραντζή, αποσπώντας τον βίαια από την ερωτική αγκαλιά της Ευτυχίας.

Με ορμή και δύναμη τον σηκώνει ψηλά στα χέρια, εκτοξεύοντας το άθλιο σώμα του από τα χαλάσματα του κάστρου προς τον ουρανό, κάνοντάς το να διαπεράσει, θριαμβευτικά, και τον τελευταίο πάνινο τοίχο που, τόσο καιρό, ορθώνονταν πεισματικά μπροστά του, αγκαλιάζοντας τον υγρό κόρφο της θάλασσας, σαν τάφο, στην ελεύθερη πτώση του..)

ΤΕΛΟΣ